

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Brett_Simon-1-Previtem_snadno_a_rychle.PDB

PDB Name: Previtem snadno a rychle
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.4.1930
Modification Date: 22.4.1930
Last Backup Date: 22.4.1930
Modification Number: 70

SIMON BRETT

Prevítem
snadno
a rychle

preložil
František Fröhlich

IVO ŽELEZNÝ PRAHA

PREVÍTEM SNADNO A RYCHLE

Z anglického originálu
How To Be A Little Sod,
Vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz Ltd., Londýn 1992,
preložil František Fröhlich.
Ilustroval Tony Ross.
Typografie Zbynek Hraba.
Vydalo jako svou
trístou osmdesátou publikaci
Ivo Železný,
Nakladatelství a vydavatelství,
spol. s r. o., v Praze 1998.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Výtiskl FINIDR, spol. s r. o., Lípová, Český Tešín. Dotisk druhého vydání.
13/34

Text copyright (c) 1992 Simon Brett
Illustrations copyright (c) 1992 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation (c) František Fröhlich, 1994, 1998

ISBN 80-7116-400-3

První měsíc

DEN PRVNÍ

No, tak jsem tady. Po tom, co jsem prodelal v tech minulých devíti měsících, at tedy tohle honem kouká být lepší! Při tom tlacení a hekání jsem se rozhodl, že celou tuhle záležitost budu brát ohromně statečně. Ale když jsem se konečně vydral ven, čím se mi za tu statečnost odmenili? Vyjukane cuceli, povykovali: "On nekřičí!", a nakonec me nedůstojně ponížili. Obrátili me hlavou dolů a pláclí me přes prdel.

Tak jsem jim poskytl, co si práli, a zarval jsem jak tur. To už byl úspěšnější kousek.

Sotva skončilo plácání přes prdel, podrobili me dalšímu nedůstojnému obradu: začali projevovat posedlý zájem o moje přirození. Zřejmě se devět měsíců nemohli dočkat, až se dozvedí, jakého jsem pohlaví, no prosím, to беру, ale trochu zdrženlivosti by tedy rozhodně neškodilo.

Tak, a než se stacím rozkoukat, zabalí me do deky a strčí me do náruče Jí. "Ju, ty jsi náš malej klasavecek, vid?" A začne vrkat. "No ty si peknouckej chlapecet, vid?"

Tedy vzdor kýcovitému nunání to byla chvíle docela zajímavá - poprvé jsem měl možnost podívat se do tváře žene, která mi po celých devět měsíců byla samohybným domovem.

Musím říct, že nevypadala zrovna nejlíp. A já tedy fakt nevím, k čemu ty potoky slz.

Ne že by brecela jen Ona. Přes rameno jsem jí viděl druhou polovici toho spiknutí - Jeho. No, a ten na tom byl ještě hurbledý, rozklepaný a pro změnu i Jemu se hrnuly po tvářích slzy.

Vypadá to, že tady venku nedají bez brekotu ani ránu. Tak co mi zbývalo než se k nim přidat, a porádne nahlas.

Jenže jeden jim holt nevyhoví. Před minutou byli celí zoufalí, že nervu - a teď najednou v jednom kuse zase: "No tak, neplac, chlapecku náš, hodnej, hodnej, neplac..."

Tak hergot, co vlastně chtějí?

Celý ten první den byl jedno nedůstojné ponížení po druhém: prestřihli mi životodárné spojení s Ní. Umyli me, zvážili me a navlíkli me do příšerného kombinézovitého hábitu. Ale než celá tahle procedura skončila, uvedomil jsem si jednu důležitou a velkou pravdu, totiž že moji rodiče jsou na mne naprosto závislí a okamžitě reagují na sebemenší změnu nálady na mé straně.

Stručně receno, začalo platit významné základní pravidlo: TADY TO MÁM NA POVEL JÁ!

Já

1

Oni

0

DEN DRUHÝ

Dneska ráno me přišli navštívit Její rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako Ona, když byla malá.

Prinesli mi dáreček - chrastítko ve tvaru medvědí hlavičky na rukojeti. "S tím si určitě za chvíli začne hrát," povídali. Já a hrát si s gilotinovaným médou - jo, až naprší a uschne...

Její rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat, jestli už si vybrali. Doufám jenom, že to, co rodiče navrhovali, mely být přesvědčivé ukázky jejich bujného humoru.

Dále se Její rodiče zajímali, kdy že prý budou krtiny. Moji rodiče začali mluvit o počasí.

Do toho kojení jsem se fakt zařal. Ona je z toho celá ustaraná. Teoreticky odjakživa ví, že na to nakonec ty nadra má, jenže se to holt nedá jaksi vyzkoušet nasucho. Už si delá hlavu, že pro me nedokáže vyrobit dost mlíčka. Senzace, tohle

si musím zapamatovat: ODEPRÍT SOUHLAS KE KONZUMACI BUDE UŽITEČNÁ FORMA CITOVÉHO VYDÍRÁNÍ. Přišel na návštěvu On a přinesl si foták. Ona si umyla vlasy, trochu se nalícila a vzala si cistou nocní košili, aby na oficiálním snímku vypadala co nejlíp (vzhledem k aktuální situaci nic moc). Říkal jsem si, že se mi podarilo všechno parádně zpackat, když jsem Já tu cistou nocní košili pozvracel, zrovna když On zmáčkne spoušť, ale On měl zřejmě ohromnou radost, že se mu to podarilo vyblejsknout. Mám takový divný pocit, že at v příštích několika týdnech udelám cokoli, budou to brát jako vhodný námet pro snímek. Odpoledne si mě přišli prohlídnout pro změnu Jeho rodiče. Zřejmě vypadám přesně jako On, když byl malý. Přinesli mi dáreček - chrástítko ve tvaru medvědí hlavičky na rukojeti. "A opravdu ještě takovou nemá?" ptali se. "Ne, kdepak," usilovně vrtela hlavou Ona. Pročpak asi lže? Cuchám cuchám možnost rodinných konfliktů - menší napětíčko mezi soupericími prarodici. Jeho rodiče se vyptávali, jak prý se budu jmenovat. Tohle ale moji rodiče nemůžou myslet vážně, takovéhle návrhy! I o krtiny se Jeho rodiče zajímali. O něco později se Ona trošinku pohádala se staniční sestrou. Ona je totiž přesvědčená, že nejhodnotnější je kojení na prání, a sestra si myslí, že mi nijak neuškodí, když si na další krmení čtyři hodiny počkám. Sestra má samozřejmě pravdu, ale s potešením zjišťuju, že Ona si svůj systém prosadila. Pro mě ovšem dobrá zpráva, protože kojení na prání mi poskytuje mnohem víc možností rádit a vůbec dělat brajgl. Sestra je nadále proti a temně si mumlá pod fousy, že prý si "na sebe plete bic". Ani neví jaký!

DEN TŘETÍ

Velký den. Vezou mě domu z nemocnice.

Zabalili mě tak pečlivě, že jsem pruzorem sotva na oči viděl. Ale i tak jsem si nemohl pomoci, trochu mě ten domek zklamal. Když se jeden rozvaluje celých devět měsíců v lune, nemá dohromady o čem uvažovat, a musím se bohužel přiznat, že jsem si sem tam trochu zafantazíroval, že bych se mohl narodit nějakým prachácem.

Na chvíli jsem se dokonce opájel představou královské rodiny...

No nic, co se dá dělat.

Sotva jsme dorazili, šup se mnou nahoru do mého dětského pokoje, a už to jelo: "Podívej se, to máš krásnej pokojíček, vid?" a "To je nádhela, co, docela sám plo sebe, vid?" (Teda vážně, s tím "vid?" by si fakt mohli trochu hodit zpátečku.)

Pokud jde o ten pokojík, moc rád bych jim dal za pravdu, ale je mi líto... Moji drazí rodičové mají radu vynikajících vlastností, ale vkus - no nic, pustme to z hlavy.

Tak například, hned nad postýlkou - přímo v zorném poli nešťastníka, kterého do ní vrazí - je nesmysl s hunatými krokodýlky. Ne, teda vážně! Takové dítě třeba vyroste v představě, že krokodýlové jsou přítulní tvorečci - dovedete si představit to překvapení, až vyroste? Ten Světový fond na ochranu zvěře musí mít taky pěkné máslo na hlavě.

Už se nemůžu dockat, až se v postýlce postavím, rařnu toho nejbližšího krokodýla a CELOU TU ZHOVADILOST SERVU!

DEN ČTVRTÝ A PÁTÝ

Tyto dva dny byly zcela vyplněny návštěvníky. Všichni mi přicházejí složit hold, jako první se dostavila Jeho kmotra. Zřejmě vypadám přesně jako Jeho strejček Wilfrid, dokud ještě poznával lidi.

Přinesla mi dáreček - bryndák s želvami nindža. Chápete to? Hned je vidět, že to dostala někde s velkou slevou - nic nestárne tak rychle jako vcerejší reklamní šlágr.

Jo, a kmotricka se zajímala, kdy budou krtiny

DEN ŠESTÝ

Další návštěva - Její přítelkyne z práce. Zřejmě vypadám přesně jako princezna z Kentu. Brrr!

Přítelkyne mi přinesla dáreček - bryndák s myšákem Mickeym a myškou Minnií. Ten teda aspon není se slevou, ale jinak naprosto rezolutně odmítám stát se součástí disneyovského spotřebního světa v tak raném stadiu života!

DEN SEDMÝ

Další návštěva - Jeho kolega z práce. Zřejmě vypadám přesně jako mlíkar ha ha ha!

Přinesl mi dáreček - balíček prezervativu. "Dneska už je nosí chlapi i ženské," prohlásil. "Cím dřív se začne připravovat, tím líp ha ha ha!" Tohle mu zřejmě po několika panácích v polední pauze s kamarády připadalo jako ohromný fůr. Já to ocividně připadalo daleko méně k smíchu než Jemu.

O krtinách se pan kolega nezmínil, ale zase prohlásil, že si večer s Ním vyrazí na pár žejdlíku, že aby prý jako klukovi neoschla hlava ha ha ha.

Zaznamenal jsem, že při následujícím krmení bylo mlíko ponekud nakyslé.

DEN DEVÁTÝ

Dneska jsem se seznámil s potenciálním nepřítelem.

Kocka! Zřejmě si ji opatřili jako náhradní objekt pro citové uspokojení, než do toho šlápli a udelali si me.

Byla to nenávisť na první pohled. Kocka na mě plivla, tak jsem se rozbřel.

Je jasné, že nakonec zvítězím já. Jenže teď je kocka proti mně zvýhodněná. Je ohromně pohyblivá, a já jsem ohromně nepohyblivý. Ale pracuju na tom.

DEN DESÁTÝ

Objevil jsem další zdroj potenciálního životního nebezpečí. Opatřila si knihu s mnohoslibným názvem Péče o dítě.

Je mi jasné, že tuhle knihu budu mít v příštích měsících na očích každou chvíli. Seběmenší příznak vývoje na mé straně se bude sledovat a kontrolovat podle příslušného hesla.

Takže hotová vec, když budu chtít, aby se hned celá rozklepala, stačí vyrukovat s necím, co nenajde v rejstříku.

DEN JEDENÁCTÝ

Jelikož byla Ona dokonale vyklepnutá neustálým krmením na prání, oznámil On velkomyslně, že se o mě večer postará, aby si mohla poradně odpocínout, že prý "si to zaslouží".

Bylo to přímo dojemné. Má totiž ještě větší trému než Ona. Otevíral ten fascikl každé dvě minuty a studoval ho, jako by se s příručkou dálkového kursu v ruce pokoušel zneškodnit bombu.

Vydrželo Mu to celou trictvrtehodinku. Pak v akutně paranoickém stavu letel nahoru vzbudit Ji, protože nabyl přesvědčení, že trpím veškerými neduhy, co jich v rejstříku je.

Jediné, co se mu za tu trictvrtehodinku povedlo, bylo prebalit mě. No, tedy jakž takž.

Ale zato jak na sebe byl nezářezně pyšný!

"Prebalit určite nepotrebuje," oznamoval v behu, když se oba hnali dolu zkonfrontovat mé (neexistující) příznaky se seznamem desivých dětských nemocí. "Vždyt jsem ho právě prebalil."

Jo, tak tuhle repliku uslyšíme během příštích měsíců mockrát. Vidím Ho před sebou v polední pauze s kámoši v hospodě, jak se skromně uculuje a prohlašuje: "No, to víte, dělám, co muž. Žena pochopitelně s malým tráví času víc, já jsem nakonec přes den v práci, ale pomáhám jí, když přijdu domů. No, tak třeba například... kluka prebaluju."

Kdepak muj fotřík. Stoprocentní Nový Clovek.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska velké vzrušo! Poprvé jsem vyrazil ven v kocárku. Příšerne to zadrmcalo přes práh - dojde Jí, doufám, že bude muset trochu trénovat s prázdným kočárem, než si příště vyjedeme zase na výlet.

Výjíždka to byla kratická: na roh naší uličky, dál podél nějakých obchodu a k drogistovi.

A pak zase domů, úkol nesplněn. Totiž, abyste rozumeli, jediný důvod, proč mě táhla ven, byl, že se chtěla se mnou vytahovat před přáteli a známými. Jenže nepotkala ani nohu. Dokonce i v drogerii prodávala nějaká nová holka, v životě ji předtím neviděla.

DEN TRINÁCTÝ

Další výšlap v kocárku. Ten vchod ještě pořád nezvládá.

Na frontě společenské bylo dnešní dopoledne ponekud zdarilejší, i když musela projít ulicí trikrát sem tam, než potkala někoho známého.

Na ty, co nakonec potkala, jsem ocividně udelal mohutný dojem - ostatně aby ne!

Tri se domnívali, že vypadám přesně jako Ona, dva se domnívali, že vypadám přesně jako On, a jedna se domnívala, že vypadám přesně jako Winston Churchill. No nazdar!

Jedna se vyptávala na jména.

Dozvedela se, že už se On i Ona konečně rozhodli. A pak jim to Ona vyklopila.

To snad opravdu musí být nepodarený vtip.

DEN ČTRNÁCTÝ

A zase ven v kocárku. Pražská překážka zdolána o zlomeček líp, ale ještě pořád potřebuje cvicit, cvicit, cvicit.

Šli jsme na středisko. Vážili mě atd. Ostatní maminy obdivně zíraly - no, jak jinak, nakonec, že? Narazila tam na

sousedku, taky s robátkem (odpudivý spratek, jestli chcete slyšet můj názor). Sousedka se nade mě naklonila jak prelud, aby si mě mohla poradně prohlédnout, a já nasadil ten nejlepší ksichtík Presne Jako Ona.
"Jú," na to sousedka, "ten ale jako by tátovi z oka vypad, co?"
Já nevím, že se vůbec namáhám.

DEN PATNÁCTÝ

Dnes krajně uspokojivý stret s kockou.
Vlezla ke mně do pokojíku někdy odpoledne, já měl tou dobou podle Nich spát. Ne že bych začal okamžitě rvát. Kdepak, nechal jsem to ubohé stvoření, aby si předem jako obvykle chvíli hnetlo prehoz a pak se uvelebilo na divanu. Dokonce jsem jí dovolil, aby začala přist.
A pak jsem si vyzkoušel nový kousek, už nějakou chvíli jsem to trénoval. Spocívá v divokém máchání rukama, hlava nehlava. Prsty, nehty, všecko víří vzduchem a skoro pokaždé to zarucene skončí pořádným škrábancem na tváři. Jakmile se mi podařilo pekne se rycnout, spustil jsem strašlivý rev. Do pokoje okamžitě vtrhne Ona. Jediný pohled na mou tvářinku, a už rázným myšlenkovým skokem dospěla presne k tomu závěru, jaký jsem zamýšlel.
Kocku popadla a nemilosrdne jí naplácala.
Sotva ji pustila, kocka vystrelila dolu a šup ven dírou. Od té doby se tu neukázala.

DEN DVACÁTÝ

Dneska jsem se naucil nové slovo. Tedy Ona se ho vlastne taky naucila teprve dnes. Do té chvíle totiž nevedela, jak má popsat můj milý zvyk vyklápet jí na rameno malinké bábovicky zvratku, když mě zvedne do náruče.
Jenže se zase ponorila do chytré knihy a teď už ví, že se tenhle jev nazývá ublinkávání neboli regurgitace a ta bábovicka že je regurgitát.
Ted, když znám příslušný odborný termín, pojal jsem úmysl rozhodne vylepšit nacasování a presnost mých regurgitací.

DEN DVACÁTÝ PRVÝ

Den venovaný převážně tréninku regurgitování.
Fór je v tom, nezvracet ve chvíli, kdy vás zvedají a kdy jste v matcine zorném poli, ale hezky to držet, dokud si vás Ona pekne neumístí pres rameno.
A pak musí být clovek mazaný. Nemá cenu zvracet na plné péro, protože i v tomhle úhlu si toho Ona snadno všimne. Umení pravého regurgitátora spocívá v tom, že z pusy nepozorovane vypustí malou bublinu zvratku, takže Ona o tom bílém fleku na zádech švestkove modré vesticky vubec neví, dokud ho nezahledne nekde v zrcadle nebo najednou v nóbl supermarketu firmy Sainsbury nezacne mít pocit, že Ji celý den pronásleduje ramfalec plesnivého sýra.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Den jsem trávil vybrušováním techniky regurgitace. Pomalu se propracovávám Jejím šatníkem. Další cesta kocárkem. Do cistírny.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Nadále dělám znamenité pokroky na regurgitací frontě. Ovšem usvinit Ji nějaké sváteční šaty se mi ještě nepodařilo. Jenom mi dopřejte trochu casu. Dneska si mě přišla prohlédnout obvodní detská sestra. Zrejme mám ještě pořád náležitý pocet údu.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Zacala si dávat pres rameno mušelínovou plenu, když mě zvedá. Mrzuté. Za to patrne vdecím té obvodní sestře.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Dneska Ji přišlo pozvání na kávu. Na zítra dopoledne. Podle toho, co Mu říkala o Svě zítřejší hostitelce, chce na ni udelat obzvláštní dojem tím, jak nedopustila, aby jí můj příchod zmenil životní styl.
No, jestli si to opravdu myslí...

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnešní dopolední kávový dýchánek vyústil v mé zatím největší vítězství. Její hostitelka je profesionální feministka nabeton odhodlaná "nikdy se nedat dítětem připoutat k domácnosti."

Ona tedy, pravda, od chvíle, kdy jsme dorazili, dělala, co mohla: nonšalantně si se mnou pohazovala, jako bych už léta byl nějaký její doplněk nebo co, a hned na hostitelku vybalila takové ty reci na způsob: "Kdepak, já jsem se hned od počátku pevně rozhodla, že malej se bude muset přizpůsobit mému životnímu rytmu, a hotovo."

Já jsem zatím cíhal na tu pravou chvíli, aby mé úsilí mělo maximální dopad.

Dockal jsem se asi za čtyřicet minut. Její nonšalantní chování už fakt začínalo hrانicit s lhostejností. Popadla me a hodila si mě přes rameno.

Vyprodukoval jsem dokonalý regurgitát a uplácíroval jsem ho takříkajíc přímo do černého. Nejenže jsem jí po celých zádech upatlal elegantní černé plátěné sáčko, ale ještě bohatě zbylo i na pekný lepkavý cákanec, který pomalu skanul na drahý potah hostitelčiny pohovky

Ani ne za pět minut už jsme pochodovali domů. A sáčko muselo do cistírny.

Takže jsem hvezda, nebo HVEZDA?

Druhý mesíc

DEN PRVNÍ

Nejsem si tak docela jist, jestli s Ní má On tak úplně pocestné úmysly.

Dneska večer se domníval, že jsem při krmení v jejich posteli usnul, a pokusil se mě odšoupnout stranou a prisoukat se blíž k Ní.

Dost se mě to dotklo. Nakonec, je to snad moje máma, ne?

DEN DRUHÝ

Dneska večer to zkusil zas.

Tedy abych Jí nekrivdil, je fakt, že Ho v tom nepodporovala. Dokonce Ho odstrčila a poněkud nerudně se Ho dotázala, jestli taky někdy myslí na něco jiného.

Rekl, že tedy náhodou občas myslí taky na něco jiného, ale kristepane, vždyť už je to kolik měsíců, ne?

Odpověděla, že doktor říkal, že musejí počkat. Po šestinedelí půjde na kontrolu a pak se uvidí. "To už máš jenom deset dní, tak co."

Soude dle toho, jak oddusal do obývacího k láhvi vizoura, bych myslel, že podle Jeho počtu je deset dní mnohem víc, než jak to vidí Ona.

DEN SEDMÝ

Trochu experimentuju s novým druhem rvaní. Je daleko pronikavější, a mezi jednotlivými jeky se vždycky tak trochu zatresu a ještě navíc párkrát vzlyknu.

Zapůsobilo to naprosto zázračně. Okamžitě Jí to do očí vhnalo takový ten paranoidní pohled.

Pak jsem předstíral, že mám hlad, ale jakmile mi nabídla bradavku, ztratil jsem o ni zájem a začal jsem znovu brecet.

Nasadil jsem pochopitelně svůj nový rev.

Okamžitě letela pro knihu.

Než se On vrátil z kancelu, našla už v rejstříku to, co hledala: "Trimesíční kolika."

To se mi tedy líbí. Nóbl vec. Je to fajn pocit, takhle oficiálně doktorský mít pojmenované, že jsem normální převít.

A poskytuje mi to naprostou volnost, abych se dalších pár nedel mohl chovat jak zvíře.

DEN DESÁTÝ

Moc mi nejde pod nos směr, jímž se věci začínají vyvíjet. Dneska jsem Jí zaslechl, jak na Neho večer v ložnici mluví nějak moc láskyplně.

Tak jsem jím to rychle zatřhl: najel jsem na ten svůj nový rev Celou noc jsem si bahněl v prímá trimesíční kolicce a nedal

jsem jim ani deset jekuprostých minut.

Prosím, aby na sebe sahal, v tom jim teda zabránit nemůžu, ale aspoň se postarám, aby z toho neměli sebemenší požitky!

DEN JEDENÁCTÝ

Nadále dělám, co je v mých silách, abych je pořádne utahal.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska byla v nemocnici na kontrole po šestinedelí. Představte si tu drzost: nevzala mě s sebou! A nejen to, ale aby mi to pekne osladila, strčila mě ke Svě matce. No, aspoň jsem něco naspal, abych na Ne byl večer zase hezky ve formě. Vrátila se kolempoledne celá rozzářená (pokud teda ženská s podprsenkou na kojení muže zářit) a oznámila, že prohlídka dopadla přímo skvele.

Její matka prohlásila, že jí to moc teší, mrkla na ni a dodala, že ví o nekom, koho to bude tešit ještě víc. Takové vulgárnosti, fuj! No, aspoň mi to včas připomněli, takže jsem měl čas naplánovat si taktiku dalšího tažení.

Takový ten opravdu bojový rev jsem nasadil ve chvíli, kdy se On vrátil z práce. A pak už jsem se jen postaral, aby jeden nebo druhý u mě byli - a pekne vzhuru prosím - celou noc. Rozhodne spolu tedy nebyli tak dlouho, aby jim bylo nějak k užítku, že ta prohlídka dopadla přímo skvele...

DEN TRINÁCTÝ

... pokud tedy nestihli jedno bleskové setkáníčko mezi 03.14 a 03.17, to se přiznám, že jsem na chvilicku odpadl. Jestli ano, tak byli určitě natolik zbití, že si to moc neužili.

DEN PATNÁCTÝ

Sobota. Přišli mi složit poklonu Její rodice. Ještě pořád prý vypadám přesně jako Ona, když byla malá. Taky mi přinesli další dáreček - takovou jako kejvací vecicku, pověsí se to na postýlku, a když zatáhnete dole za takový kroužek, hraje to Pulnoc, do skel bubnují kapky. Říkám si, že mi to asi nebude stát za námahu.

Taky se ptali, jestli už je známo, kdy budou krtiny. Rodice jim rekli, že to ještě nemají najisto potvrzené.

Co se mě osobně týká, čím déle to zustane nepotvrzené, tím lépe. Představa, že církev požehná tomu příšernému jménu, co si na mě vymysleli, mě prostě desí.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Přišli mi složit poklonu Jeho rodice. Ještě pořád prý vypadám přesně jako On, když byl malý. Taky mi přinesli další dáreček a - ano, uhádli jste - je to taková jako kejvací vecicka. Pověsí se to na postýlku, a když zatáhnete dole za takový kroužek, hraje to Pulnoc, do skel bubnují kapky. To nemohli vybrat nějakou, aby aspoň hrála něco jiného? A když se Jeho rodice zeptali: "Opravdu takovou ještě nemá?", odpověděla Ona: "Ne, kdepak."

Taky se ptali na ty krtiny.

Všiml jsem si, že moji rodice nezhouba oba prarodicevské páry najednou.

DEN SEDMNÁCTÝ

Nezamlouvá se mi to. Mám takový dojem, jako by si začínala nějak moc zvykat, že mě má nablízku. Dneska jsem Ji slyšel, jak telefonuje. Myslela si totiž, že spím.

"Na večer mi přijedeme strašně rádi," vrkala. "Ale kdepak, s malým nebudou žádné potíže. Ted už večer a v noci krásně spí. Vezmeme s sebou košík, strčíme ho nekam do ložnice nebo tak, a prostě ho pustíme z hlavy, dokud nebudeme chtít jít domů."

A pak už teda fakt šlápla vedle. Povídá: "No bůže, tak máme dítě, to přece ještě neznamena, že kvůli tomu prestaneme žít společensky."

Ne? Tak tomu já říkám hozená rukavice!

DEN OSMNÁCTÝ

Tak trochu jsem si pohrával s myšlenkou, že bych se teď někdy mohl vytasit s prvním úsměvem, ale po tom, co

vykládala do telefonu o té večeri, jsem si rek tudle, to si počkáte.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Málem jsem ujel a dneska ráno po krmení omylem vypustil malý úsmev. Jen taktak se mi na poslední chvíli povedlo prebudovat to na ríhnutí.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Už se zase pohroužila do té knihy a vycetla tam, že někdy mezi měsícem a šesti nedelemi by dítě mělo vyprodukovat první úsmev. Takže teď jsou oba celí zelení, že jsem to ještě neudělal. Potíž je v tom, že ta jejich starost je fakt k popukání, mám co dělat, aby mi necukalo v koutcích.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak dneska večer se konal ten mejdan, a já muži ve vší skromnosti prohlásit, že to skončilo naprosto suverénním vítězstvím.

Mým, rozumí se.

Výštafirovali se na to oba jaksepatří. Ona si vzala nové šaty, koupil jí je On, prý "za odmenu, že se jí tak rychle po dítěti zase vrátila postava".

(Náhodou mě trochu míchá, že po mém příchodu tak rychle zase zeštíhlela. No, aspon se muži utešovat, že boky už bude asi mít širší nadobro, a ta potrhaná kuže na břichu... tu snad má taky doživotne, ne?)

V aute jsem předstíral, že spím, takže se mě u těch jejich přátel pokusili propašovat předsíní se zhasnutým světlem. Ale zrovna když se nade mnou Jejich přátelé vznášeli a extaticky pošeptávali, jaké jsem to krásné robátko, rozhodl jsem se, že jim udelám jedno parádní kompletní probuzeníčko. Cítil jsem, jak Ona ztuhla, ale výbušnou situaci jsem okamžitě zneškodnil, rozkošně jsem zabřblal, povzdechl si, šup tam s palečkem, a už se zdálo, že zase usínám.

"Jé, no to je ale senzacní svištěk," shodovali se všichni do jednoho.

Uskladnila mě ve volném pokojíku a šla, ale ještě předtím zašpitála: "Tak, že teď pekne necháš mámu a tatku, aby si udelali hezký večírek pro dospělé, vid, a maminka te pak hezky nakrmí, až přijdeme domu, jo?"

Zachoval jsem ticho a pekne jsem si vycíhal chvilku, kdy způsobím největší rozvrat. Slyšel jsem, že popíjejí aperitívky. A pak přišla moje nárážka. Dole pohyb, nahoru dolétaly hlasy, uvolnená, nenucená konverzace, panstvo se presouvalo do jídelny ke stolu. Odpocítal jsem to do deseti a pak jsem spustil. Okamžitě byla nahore, šup z košíku a pekne do náruče.

Mohl jsem klidně vynést trumf třimesíční koliky, ale rozhodl jsem se, že si ho nechám v záloze.

Namísto toho jsem předvedl jedno klasické zachrčení, k tomu zrudnout a zatlačit. No, tak to budeme potřebovat plenu, co?

Tak šupky do koupelny, rozepla mi plenkáce, nacviceným pohybem vytáhla plenu a poněkud se podivila, že není ani mokrá.

Snad nejdůležitější vec v životě je, umět si všechno perfektně nacasovat, a musím říct, že jsem byl opravdu náramně spokojen, jak se mi to teď povedlo. Bleskurychle jsem zachrcel a zatlačil - a odmenou mi byl dokonalý zásah nejen na plenkáce a na kobereček v koupelne, ale i na Její nové šaty.

Třeba, ne? A co teprv až začnu s pevnou stravou, to budete koukat!

No, takže tím jsem tak nějak určil rytmus celého večera. Pokaždé když mě položila, jsem se rozerval, pokaždé když mě zvedla, jsem se rozjecel. Předvedl jsem jim dokonalý obraz mimina v předsmrtné fázi třimesíční koliky. A k tomu se mi podařilo navíc vyřídít tři další pleny, jakož i veškeré mekcí textilie, které se mi dostaly na dostrel.

Rodice to vydrželi do tři čtvrtě na deset, pak sebrali mou výzbroj a výstroj a dali se na poněkud utrápený ústup.

S malým prý nebudou žádné potíže! - Cha, mám takový dojem, že teď bude chvíli trvat, než si troufnou tuhle vetu zase vyřknout!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Když zvítězím, jsem prosím velkodušnost sama, a tak jsem jim dnes hodil první úsmev.

Po tom vcerejším debaklu vypadala tak znicene, že jsem prostě neodolal.

Pockal jsem si hezky na večer, když se On vrátil z kanclu. Náladu měl mizernou. Teprve předešlého večera si porádne uvedomil, jak jim můj příchod změnil společenský život. A v důsledku toho nebyl zrovna dvakrát roztomilý, ani na mě, ani na Ni.

Takže když mě ukládala do postýlky, byla tak trochu ubrečená, a v tu chvíli jsem pojal rozhodnutí, že Ji trochu povzbudím a poprvé se usmeju.

No, nejdřív jí to nějak ne a ne dojít. Zvedne mě a začne mlít: "Copak, máme vetříky?"

Usmál jsem se znovu. Nic.

Abych jí to trapně dlouhé vedení trochu zkrátil, řekl jsem si, že ty zkroucené rtíky ještě trochu rozhojním, a radostně jsem zaklokotal. Konečně jí to došlo. "Malej se usmál!" vykřikla ze všech sil. "Malej se usmál!"
Kýžený efekt se dostavil. Okamžitě se po schodech přihnal nahoru On a uslintane mi nakoukl do postýlky.
Okamžitě jsem se rozjecel.
Ten si totiž bude muset první úsmev teprve zasloužit!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Zatím se nadále usmívám jen na Ni, na Neho ne. Ona je z toho bez sebe radostí. On je bez sebe vzteky.
Ohromný fígl, tohleto citové vydírání, už mi to docela začíná jít. Mám takový pocit, že si v budoucnu budu užívat hodiny a hodiny neškodné srandy, když je budu pekne navzájem rozeštvávat.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Doprcie! Zaspal jsem, a není nejmenších pochyb, že tu nekontrolovanou pulhodinku navíc využili k nějakým techtlum. Jinak si prostě nedovedu vysvětlit, proč se On tak přiblížil culil a proč se oba tak debilně uchechtávali, když si mě konečně vzali do postele.
No, žádná starost, však já jim to pekne vrátil. Rval jsem naprosto neutěšitelně, odmítal jsem pít, a když jsem si konečně dal říct, sál jsem tak zurive, že je teď úplně rozkousaná.
Já se tedy omlouvám, ale tady jde fakt o území. Taková vec se musí ostře zaštipnout hned zkraje (celkem dost výstižné porovnání, řekl bych, nějaký takový pocit asi musí mít, když mě nakojila).

Třetí měsíc

DEN DRUHÝ

Zaslechl jsem Ji, když se dneska vytahovala do telefonu nějaké přítelkyni, jaké jsem krásné mimino, mnohem krásnější než jiné děti, protože mám spoustu vlasů. Tedy v zásadě proti necemu takovému žádné námitky nemám - je to nakonec pravda - , jen se mi nelíbí, že dělá, jako by to, prosím, byla jen a jen Její zásluha.
A pak povídá, že prý uvažuje, jestli mě nemá přihlásit do soutěže o nejkrásnější dítě. Hm.
Zacal jsem v postýlce šoupat hlavou ze strany na stranu.

DEN TŘETÍ

Nadále peclive tru hlavou o postel.

DEN ČTVRTÝ

Zaslechl jsem Ji, jak Mu říká o té soutěži o nejkrásnější dítě, má se konat koncem měsíce. Oba jsou do toho celí hr.
Nemusím jistě zdurazňovat, že já ne.
Taky mi trochu dělá starosti, že mi On zacal delat umelecké snímky. Už mu nestací obyčejná fotka, musí mě brát z nějakého nesmyslného úhlu nebo skrz kapradí. Za chvíli je začne přihlašovat do soutěží.
Hlavu si drbu o postel s čím dál větším úsilím.

DEN PÁTÝ

Drbání hlavy se začíná vyplácet. Dneska ráno, když mě kojila, všimla si výrazné lysiny.

DEN SEDMÝ

Z levé pulky hlavy mi slezly skoro všechny vlasy. Vypadám, jako bych měl prašivinu.

DEN OSMÝ

Soustředuju se na pravou stranu hlavy. Vlasy mi línají po hrstech, a Ona se šílene trápí. Aby se to nepletlo, tak se mi ještě k tomu vyvíjí mírná forma lebecních odrenin.

DEN DESÁTÝ

Ted už jsem úplně plešatý a hlavu mám samý strup. Na dětském středisku na mě dneska ostatní maminy vrhaly krajně útrpné pohledy. Ona se šílene styděla.

DEN DVANÁCTÝ

Opet vztyčily nestvurne strašidelnou hlavu Krtiny. Zaslechl jsem Ji, jak si o tom povídá do telefonu se Svou matkou. Říkala, že kdyby to záleželo na Ní, dala by mě pochopitelně pokrtit okamžite, jenže On prý k tomu má neprekonatelný odpor a tvrdí prý, že by bylo pokrytectví dát pokrtit dítě, když clovek není přívržencem krestanské víry až do tech hrdel a statku.

DEN TRINÁCTÝ

Zaslechl jsem, jak si On povídá do telefonu se Svou matkou. Říkal, že kdyby to záleželo na Ném, dal by mě pochopitelně pokrtit, ale Ona prý k tomu má neprekonatelný odpor a tvrdí prý, že by bylo pokrytectví dát pokrtit dítě, když clovek není přívržencem krestanské víry až do tech hrdel a statku.

DEN CTRNÁCTÝ

Zaslechl jsem je, jak se do krve pohádali, jestli mě mají dát pokrtit, nebo ne. On prohlásil, že jelikož ani jeden ani druhý nechodí do kostela, bylo by to círé pokrytectví. Zásada je nakonec zásada.
Hm.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska večer jsem Ho zase zaslechl, jak telefonuje. Mluvil se Svou matkou. Poznal jsem to jasne podle toho, jak se kroutil. Nakonec řekl, že to bude těžké, ale že prý uvidí, co se s tím dá delat.. Pak jsem slyšel, jak mluví s Ní, a že prý ho nicí, když Ji vidí, jak se trápí, a tak, když na tom bude Ona opravdu trvat, tak On - ciste z lásky k Ní - Své zásady tedy spolkne a dovolí, abych byl pokrten. Že je to ale chlap prohnáná, co?
Nacež se Ona okamžite vrhne k telefonu a honem matce vyklopí, že se Ji podarilo Ho umluvit a že krtiny budou od nedele za týden.
A pak, jen tak jako mimochodem, zavolał On na faru. Z Jeho strany rozhovoru mi bylo jasné, že:
a) pan farár má nejmín šest nedel takového krtení, že neví kam drív skocit,
b) stejne krtí jen deti lidí, co k nemu chodí pravidelne do kostela.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska koupili nový kus dětské výbavy. Je to takové to nosítko na nošení kolem krku neboli klokaní kapsa. Večer si kapsu se mnou oba vyzkoušeli. Jsem radši, když si mě na predek pripne Ona než On. No, to byste snad byli taky, ne?
Tedy ve skutečnosti je to ohromne pohodlné, jenže to jsem jim nikterak nehodlal dát najevo, takže pokaždé když se mě do toho pokusili streit, nasadil jsem osvedcenou metodu revu a kopání.

DEN DVACÁTÝ

Dneska mě vzala v kapse na nákupy. Docela příjemné. Ale když mám hlad, tak je to k vzteku. Mít oblicej zaborený do prsou a nemoc si rychle cucnout kvuli nekolika vrstvám

látky a podprsence pro kojící matky patří k nejzoufalejším zážitkům, jaké jsem zatím poznal. Ovšem fakt je, že to otevírá rozsáhlá nová území pro ublinkávání.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

I Ona je toho názoru, že kapsa je skvelá, a tahala mě v ní skoro celý den. Večer si musela jít lehnout, protože ji bolelo v zádech.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Sobota. Kojila mě v posteli. Nemůže vstát, protože Ji bolí záda.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Nedele. Nový zážitek. Vzali mě do kostela.

A podle toho, jak v jednom kuse vstávali, když všichni ostatní sedeli, a naopak, to vypadalo, že i pro ne je to nový zážitek.

Když bohoslužba skončila a všichni se trousili ven, představil se On farári. "Mluvil jsem s vámi o tom krtu...", "povídá.

"Vzpomínáte si, říkal jste, že když budeme pravidelne docházet do kostela, tak to bude v pořádku..."

"Správne," pokyvoval farár. "Jenže přijít jednou, tomu já neríkám docházet pravidelne, co říkáte?"

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

"Myslíš, že má malej v pořádku oci?" zeptala se Ho úzkostlive, když se mi oba dneska večer před spaním vznášeli nad postýlkou. "Já totiž, no, nezdá se ti náhodou, že tak trošilinku šilhá, co říkáš?"

Ne, já teda vážne nevím, co by chteli. Když mě ukládají a já se na ne nepodívám, jsou celí ukrivdení a mēlou neco v tom smyslu, že jsou mi šumařuk, a když se na ne podívám, tak se zase začnou užírat, že šilhám.

Cha. Prosím vás, jen to zkuste zadívat se z hlubin dětské postýlky na dva lidi aspon trikrát větší než vy, a nešilhat přitom.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Trénuju si šilhání. Jelikož jsou zřejmě odhodlaní se tím užírat, mužů pro ne udelat aspon to, že jim pro to užírání poskytnu nějakou viditelnou příčinu.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Nácvik šilhavosti se mi teda fakt ohromne daří. Zjistil jsem, že když se na to porádne soustředím a začnu si obema očima uprene cucet na špičku nosu, dosahuju opravdu skvelých výsledku (t. zn. že se Ona okamžite začne desne užírat).

Dneska se užírala tak, že zavolala sousedku, aby z ní vytáhla, co si o šilhání myslí ona. Tak tenhle úskocek jsem jim zhatil, předstíral jsem, že spím, až to sousedku prestalo bavit a šla domu.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Už mi to fakt ohromne jde. Dohnal jsem Ji dokonce k tomu, že si nade mě stoupla s tou knihou v rukou. Když vyhrabe dílenskou příručku a začne mě srovnávat s ilustracemi, je to pokaždé dukaz, že se hluboce užírá.

Dneska se dostavil cesták a delal reklamu dvojitému oknu, a Ona ho prosím pozvala dál, aby Ji dal dobrozdání, jestli šilhám nebo ne. On na to, že prý neví. Zbavila se ho až za dve hodiny, teprve když u neho objednala atriové dveře.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Všechno chce cvik, jinak se prý dokonalosti nedosáhne, a tak trávím veškerý čas, tedy pokud nespím, s očima zaostřenými na špičku nosu.

Dneska zase pozvala dál jednoho jehovistu, aby mi zkontroloval šilhání. Ten taky pro zmenu nevedel, pak tu zaclánel tri hodiny a konečne se uvolil, že vypadne, ale jen výmenou za Její duši - a za mou taky.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Ted už se tím teda užívá doopravdy. Zaslech jsem Ji, jak Mu předcítá kapitolu o šilhání z té knihy. Každé mimino, když je úplně malé, má prý šilhat, ale když po několika měsících šilhá dál, znamená to, že skutečně ŠILHÁ. A Ona je den ze dne přesvědčenější, že já tedy zaručně ŠILHÁM.

DEN TRICÁTÝ

Dneska mě zase vzali do kostela. Tentokrát jsem prorval celou mši. Farář prohlásil, že Je rád vidí, no a za pár nedel že už si prý budou moct promluvit o tom, jestli bude možné dát mě pokřtít.

Ona se ho zeptala, tedy jako nezaujatého cizího pozorovatele, jestli si myslí, že šilhám, nebo ne. Farář pravil, že neví, ale že Pánbuh pecuje o veškeré lidstvo stejně, dokonce i o šilhouny. Mám takový dojem, že Ji to zrovna moc neuklidnilo.

No, takže do večera vyletela intenzita užívání do takových výšin, že zavolala doktora. Dospěla k závěru, že jsem zralý na pohotovost, a chtěla, aby se pan doktor prosím dostavil okamžitě. Pan doktor byl toho názoru, že v případě šilhání se toho za čtyřadvacet hodin asi moc nezmění, kristapána, paní, vždyť je nedele! A že prý se zastaví zítra.

Než šla spát, vznášela se ještě chvíli úzkostlivo nad postýlkou. Otevrel jsem oči a vyzkoušel jsem si novou variaci - zadíval jsem se na ptáčky na pravé straně postýlky levým okem a na ptáčky na levé straně okem pravým:

Zabralo to jak buldozer. Rozplakala se, takže ji nakonec musel On - ačkoliv měl na večer poněkud méně ušlechtilé záměry - utešovat a chlácholit málem až do rána.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Doktor dorazil. Naprel jsem oči rovne jak strunky. Že prý s nimi nic nemám, jsou úplně v pořádku.

Doktor vyrazil. Sotva se na mě nahoru přišla podívat Ona, zaostřil jsem pravým okem na ptáčky vlevo a levým na ptáčky vpravo.

Vubec na to nezareagovala.

Hm. Že by tu mou nevinouckou lest prokoukla?

Ctvrtý měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska zahájila bez jakéhokoliv varování přechod na pevnou stravu.

Koncilo polední kojení a já se zrovna chystal, že hodím menší chrupku, jenže vtom cítím, jak mi do pusy strká takový podlouhlý kus umělé hmoty. Lžice, prosím.

Už se zase radila s tou knihou. Vzal bych jed na to, že se tam docetla: "Po čtvrt roce začnete miminku dávat pevnou stravu." Bere všechno tak příšerně doslova, že právě tohle udelala. Na den přesne.

Nejvíce mě na tom štve, že se jí to částečně povedlo. Využila momentu překvapení a opravdu se jí podařilo do mě trochu toho sajrajtu vpravit. Když jsem měl tu lžici v puse, tak jsem na protest nějak jako naruby krknul a omylem jsem to spolkl.

Fuj! Špinavost a sprostý podfuk!

DEN DRUHÝ

Jenže se jí tahle špinavost vrátila i s úroky, když si musela poradit s mou první plenou po přechodu na pevnou stravu.

DEN TŘETÍ

Ve věci téhle pevné stravy nadále rádím jak černá ruka, ale je fakt, že jsem přece jen poněkud rozkolísaný. Musím se totiž přiznat, že mi to docela jede. Tedy ne že by mi to snad přímo chutnalo - chut to nemá žádnou - ale ta konzistence je celkem příjemná. Jak člověk jednou zažije, že mu živacím systémem prolézá něco trochu hutnějšího, začne mu mlíko přece jenom připadat poněkud mdlé.

No, ale nepřichází v úvahu, abych Jí to dal nějak najevo. Nehodlám Jí poskytnout možnost, aby se domnívala, že vítězí.

Já
1
Oni
1/2

DEN ČTVRTÝ

Teprve teď si pomalu začínám uvědomovat, jaké možnosti mi ta záležitost s pevnou stravou poskytuje. Bryndání, ublinkávání a plnění plenek při mléčné stravě sice poskytuje nesmírné uspokojení, ale není to vůbec nic ve srovnání s tím, čeho se dá dosáhnout se stravou pevnou!

O odklonu od nadra už dneska svědčí stav rodičovského šatstva, koberec, nábytku, tapet, rodinného automobilu, a dokonce (když mám kliku) i kocky. Možnosti dalšího chaosu jsou prostě bezmezné.

Kromě toho už mi zase začaly růst vlasy. Ty se pevnou stravou dají taky nádherně ublížit.

DEN ŠESTÝ

Zase nedele, a to znamená pro změnu kostel. Mám takový pocit, že se Jím to začíná nějak podezřele líbit. Všechny pohyby konali v mnohem přesnější souhře s ostatními ovečkami než minulá dvě nedele, a dokonce se jim podařilo i do správné pauzy umístit několik odpovědí.

A vypadá to, aspoň pokud jde o pana faráře, že přijít do kostela trikrát za sebou se rovná pravidelné docházce. Když si po mši potrásal s rodiči rukou, připustil, že za tři nedele bych mohl být pokřten.

Vůbec, ale vůbec mi to nejde pod nos.

A když se na mě potom přišli podívat Jeho rodiče, utrpěl jsem další šeredný šok.

Po obědě najednou Jeho matka vytáhla z kabelky jakýsi teploušský krajkový hábit a oznámila: "Tohle jsou rodinné křestní šatečky, byl jsi v nich pokřten ty, chlapec, i tvůj tatínek i tvůj dedeček a pradědeček v nich byli pokřtění. Jiste mu je oblékneš v ten velký den, víd?"

Jako bych já byl ochoten ukázat se v takovém kusu šatstva. Jen přes mou mrtvolu!

DEN OSMÝ

Dneska jsem narazil na jednu z nevýhod přechodu na pevnou stravu. Nový bryndák.

Ale ne takový ten froták, co jsem na něj zvyklý. Tahle paráda je z tvrdé umělé hmoty a dole má takový jako okap, tam se patrně mají zachytit ty blenty, co ubryndávám.

Pochopitelně jsem začal rvát, jakmile se mi to pokusila nasadit, ale nedala se odradit a nakonec se Jí podařilo na mě ten chomout vrazit a vzadu za krkem mi začvaknout nějakou prezku nebo co.

Rozervál jsem se ještě mnohem mohutněji, ale Ona to vůbec nebrala na vědomí a začala mě krmit. Na oplátku jsem každé sousto vyplivl a pak jsem se pustil do složitějšího manévru, vrtel jsem hlavou a zároveň jsem rval bryndák rukama, abych si ho otocil na záda.

Nešlo to! Bryndák se mi nějak zasekl vpředu nebo co, a výsledkem veškeré mé námahy byl pocit, že mi to snad utrhne hlavu.

Mám takové nepříjemné podezření, že tenhle souboj asi bohužel vyhraje Ona.

DEN TRINÁCTÝ

Nedele. Dneska se do kostela nešlo.

To by možná mohla být dobrá zpráva. Když přestanou docházet pravidelně, odvolá třeba farář souhlas a ze krtin sejde. Později se na mě přišli podívat Její rodiče (moji rodiče zatím ještě pořád velice moudře obe sady prarodice připouštějí jen odděleně). Po obědě najednou Její matka vytáhla z kabelky jakýsi teploušský krajkový hábit a oznámila: "Tohle jsou rodinné křestní šatečky, byla jsi v nich pokřtěna ty atd. atd."

Ujistila je, že v tom určité půjdu ke krtu.

Když jsem se na to podíval zblízka, zjistil jsem, že je to ještě teploušštější než ten druhý hábit.

Už vidím, že budu muset v příštích třinácti dnech nasadit expresní růst, abych se do toho prostě nevešel.

DEN ČTRNÁCTÝ

Několik nedel nám nazrávala další zábavicka, až nakonec dozrála. Přestože jsem donedávna neměl vůbec žádné vlasy, každý večer mi je tvrdšíje myla. V důsledku toho se mytí vlasu změnilo v pravidelné záchvaty zurivosti.

Ted už vlasy zase mám, ale nevidím sebemenší důvod, proč bych měl přestat vyvádět při mytí jak blázen.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Neco na mě peče. Už jsem si tužil svaly, že se ve vaničce pustím do tvrdého boje proti mytí vlasu - docela jsem se těšil, jak si pěkně zarvu a budu přitom pozorovat, jak je z toho Ona čím dál vyšínutejší - jenže mě vyšplouchla. Umyla mi všechno ostatní, a vlasu se ani nedotkla.

To už si určite zase četla v té knize. Asi je tam nejmín jedna kapitola o psychologii raného věku.

DEN SEDMNÁCTÝ

A dneska večer ve vaničce totéž - dělala, jako bych neměl vlasy. Na co si to, sakra, hraje?

Tak pár dní počkám a uvidím, co zkusí dál. Když ty vlasy nechá nadobro, budu muset spustit bengál, až mi začne mýt nějakou jinou část těla...

Pohlavní orgán třeba... Stejně už začíná být tak trošku nesvá, když mě myje tam v té krajině. Když se rozervu pokaždé, jakmile se tam přiblíží rukou, mohl bych jí z toho ušít docela pěkný komplex.

DEN OSMNÁCTÝ

Vyzkoušel jsem si ten fór s pohlavním revem ve vaničce a muže, prosím, hlásit docela slušný úspěch. V očích se Ji objevil poněkud paranoidní výraz, a už se letela poradit s příslušnou knihou.

Asi je tam nejmín jedna kapitola o pocitu viny v oblasti sexuální.

DEN DEVATENÁCTÝ

Tvrde šrotím na úkolu expresní rust.

Datum krtu se neúprosne blíží.

DEN DVACÁTÝ

Nedele, a ani tentokrát se do kostela nešlo. Jenže po obědě naneštěstí zavolał farár a krtiny mají definitivně zelenou.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Tvrde se soustředuju na úkol expresní rust. Polykám hromady pevné stravy.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dále pracuju na úkolu expresní rust. Pevná strava mi leze z uší (jakož i z obvyklejších míst).

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dneska večer jsem slyšel, jak se rodiče hádají, které šatíčky budu mít v nedeli na sobě k těm krtinám. On tvrdil, že ty Jeho mají prý v rodině už kolik století. Ona na to, že na to ty šatíčky taky vypadají, a že prý ten, kdo koupil ty Její, měl aspon trochu vkusu...

Fialový hnus. Nepletl jsem se jim do toho, radši jsem se soustředil na expresní rust.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Jakmile dneska ráno On odešel do kancelu, vytáhla Ona ty krtinové šatečky Její rodiny, že mi je vyzkouší.

Nenarvala mě do nich (trochu jsem tomu samozřejmě taky napomohl!).

Byla zdrcená a skoro celý den probrečela.

Když přišel domů On, nechal ji vzlykat a vyběhl nahoru. Vytáhl krtinové šatečky Jeho rodiny, že mi je vyzkouší.

Nenarval mě do nich! Hurá! Akce expresní rust se zdarila.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Rodice!

Dneska ráno vyrazili po obchodech a koupili mi kresťní šatečky ještě teploušší než oboje ty rodinné.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Krtiny.

Mám z toho jeden převládající pocit, a to hanbu. Hanbu, jakou muže pocítovat jen nekdo v teploušském hábitu, když po nem nekdo jiný v teploušském hábitu plnou hrstí cáká vodu.

Podal bych o té příšerné události podrobnější zprávu, ale prostě nemám slov...

Nikdy jsem netušil, že mají rodice takového příbuzenstva. Jsem naprosto vycerpán, ono to totiž není jen tak, tvárit se, jako že je clovek podobný takovým davum lidí, jednomu po druhém.

Na celé téhle záležitosti me zajímá jedno jedině: jak starý musí clovek být, aby si mohl požádat o úřední zmenu jména?

Pátý mesíc

DEN PÁTÝ

Musím tedy priznat, že Ona je na me opravdu moc hodná. Delá, co muže, abych vedl život zajímavý a pestrý. Potíž je v tom, že nemá páru, jak se věci jeví z mého pohledu, takže se Ji málokdy neco povede.

No tak se treba podívejte, čím me to krmí. Nemyslím to, co dostávám z Jejích nader, mluvím o pevné strave.

Neco z toho, hlavne obilniny, jsou takové smesky, co mi míchá z balícku. Další lahudky se dodávají v takových tech malých sklenickách, co mají na etiketách napsáno, z ceho se obsah skládá. Vajíčka s brambory... Játra s kapustou...

Slanina se sušenými švestkami... neco tak na ten zpusob.

Je to až dojemné, jak o techhle vecích mluvím, jako bych na ne já mel názor.

"Ták, a ted si dáme dobrouctou šuncictu s hláškem, vid?" praví a cpe do me lžicku s cákancem špinave žlutého bláticka.

"No ne, nám snad nechutná pomerancicet s celným rybízkiem?" dotazuje se, když odvracím hlavu pred dalším cákancem.

"Jú, nam nam, to je bašticta - to máme prece tak ládi, jehnečí se zelenintou, vid," prede a rve vícko z další sklenicky.

Není prostě schopná pochopit, že všechny tyhle míchaniny MAJÍ NAPROSTO STEJNOU CHUT. Je úplně fuk, co je na sklenicce napsané - co já vím, treba šunka s ananasem, zverina á la bažant nebo pikantní sledové závitky s hermelínem všecko to má chut jako rozcvanhaný papundekl.

Obilniny nejsou o nic lepší. Až se dívím, že si dávají tu práci, aby oddělili obsah od obalu.

DEN DEVÁTÝ

"Trochu mi delají starosti Sociálne Interaktivní Dovednosti malého," slyšel jsem Ji pronést dneska vecer.

No ne, no ne. Jak začne mluvit takhle, muže to znamenat jen jedno. Už se zase hroužila do té knihy.

"Ne, fakt?" na to On. "Já bych býval rek, že jsou dost na výši."

Podtext je jasný. Ve skutečnosti říká On asi tohle: "Kristepane! Nemužeš aspon na minutku prestat mluvit o miminu?

Celý den jsem pracoval, a tvrde. Jediné, o co mám zájem, je dát si v klidu sklenicku a později možná trochu nekomplikovaného sexu. A rozhodne nechci diskutovat o 'Sociálne Interaktivních Dovednostech' našeho detátka."

Nakonec se ukáže, tedy když si clovek odmyslí ten odbornický žargon, že mluvím o tom, jaké mám vztahy k ostatním lidem, lidem ve svete venku, za dvermi našeho domu, lidem, které neznám, a dokonce - pomoz mi pámbuh - k ostatním miminim.

Od té chvíle, co tu knihu poprvé otevrela, z toho nikdy nekoukalo nic než potíže. Tentokrát Ji rozparádila jakási praštená teorie o tom, že když mimina od raného veku tráví co nejvíc casu s jinými miminy, rozvinou se v pozdějším živote v lépe spolecensky prizpusobené jedince, kteří následne utvářejí pevné interpersonální vazby, vstupují do trvalých manželských svazku a nakonec se z nich urcite stávají kapitáni prumyslu, smírcí soudci a nositelé královských rádu a Nobelových cen.

Kristepane!

Dneska vecer už tohle téma naštestí dál nerozvíjeli. Jemu se podarilo to odvrátit docela jednoduše tím, že pustil televizi.

Jenže já Ji znám. Ona se toho jen tak nevzdá. Jak si jednou vezme něco do hlavy, tak už to z ní nepustí.

DEN JEDENÁCTÝ

Na fronte SID zatím klid.

DEN TRINÁCTÝ

Ještě pořád klid. Jenže já se nenechám ukolíbat do falešného pocitu bezpečí. Právě až si bude myslet, že má bdelost polevila, dá se nejspíš čekat, že uderí.

DEN ČTRNÁCTÝ

Mel jsem pravdu. Dneska ráno mě vyšoupla z baráku a v jednom kuse mě přitom nervovala, protože mlela: "To budeme mít dneska fajnový den, vid?" nebo něco na ten způsob, a sotva jsme byli z domu, vyrazila směrem, kterým jsme ještě nejeli.

No jistě, odvezla mě do baráku, který obsahoval nějakých pět šest dalších mimin.

Okamžitě jsem vyjádřil svůj kritický názor na tuhle situaci: rozerval jsem se a podelal jsem plenu. Jenže potíže je, že Ona už si na tuhle taktiku pomalu zvyká, takže mě jen naprosto automaticky prebalila.

Tak jsem aspon vyrval dál, jen co mě položila na zem mezi ostatní mimina.

Panebože, to byl ale spolek tupců - nezmohli se na nic jiného než rvát jak na lesy a delat do plenek.

Ale já jsem rychle postrehl jednu důležitou věc: v místnosti bylo mnohem méně matek než mimin. Velice podezřel! Stacilo slovo "samoobsluha", a hned jsem přesně věděl, jaký dábelší plán vymyslely.

Tak tyhle matky se prosím pokoušely získat nějaký CAS PRO SEBE! Na Sociálně Interaktivní Dovednosti z vysoka kašlou. Prostě tam svoje potomstvo odloží a jdou si vyhazovat z kopejtky do supermarketu firmy Sainsbury.

No, takže leckteré jiné mimino jim možná na takový pruhledný figl skocí, ale já, prosím, tedy ne. Jakmile se hnula ke dveřím, vydal jsem ohlušující rev.

Krokem téměř neochvějným krácela ode mě, a tak jsem se uchýlil k novému triku, který jsem si už nějaký čas ve vši diskrétnosti trénoval hezky v ústraní. To začnu jecet a jecet, a KDYŽ SE ANI JEDNOU NENADECHNU, okamžitě prudce zrudnu.

Zabralo to dokonale. Hned mě zvedla ze země a pokoušela se mě v té zbesilosti nějak ukonejšit, ale já toho v nejmenším nehodlal nechat, až přiznala porážku a vzala mě domů.

Několik dalších matek se sebehlo kolem nás a kunkaly různé slaboduché rady, co že by mi jako mohlo být. Dospěly ke všeobecnému konsensu, že mě trápí zaražené vetry.

To mě docela uspokojilo. Pravda, moc originální to zrovna není, ale vetry a třímesíční kolika poslední čtyři měsíce zafungovaly jako výmluvy na všechno možné, tak proč zavrhnout spolehlivý recept na vítězství, no ne?

Jenže jedna z matek vybalila pozoruhodnou alternativu. Jelikož jsem se úpenlivě chytal za pusu (ochotnický jsem prehrával hlubiny zoufalství), prohodila, že mi možná lezou zoubky. Casově by to prý jakž takž odpovídalo, tedy podle ní.

Na to jsem tedy ještě nepřišel, ale jako nápad se mi to docela zamlouvá. Dává mi to mnohem víc možností než vetry.

Tak zaprvé, když lezou zuby, je stupnice daleko méně omezená. Když má mimino podle všeho zaražené vetry, stací ho zvednout, chvíli konejšit a hladit, až si - díky fungování vnitřního systému - poradně odříhne, což znamená signál, že je po krizi a že je možno ho zase uložit do postýlky.

Ale když se zvedne mimino, kterému podle všeho lezou zoubky, má mnohem širší možnosti. To se totiž dá vyřešit jediným způsobem, totiž tak, že se objeví zub, no a to může trvat pěkně dlouho.

Je to jasné, od téhle chvíle nechám vetry spadnout pod stůl a budu delat prorezávání zubu.

Dneska dopoledne jsem tím aspon dosáhl přesně, čeho jsem chtěl. Deset minut nového čísla s rudou tváří a zoubčky, a už potupně kapitulovala a nesla mě domů.

DEN PATNÁCTÝ

Myslel jsem, že Jí to snad dojde a že po vcerejším debaklu se toho nápadu se SID vzdá, ale kdepak, představte si, že měla tu drzost a zkusila to dneska dopoledne zas.

Jistě nemusím zdurazňovat, že jakmile mě položila na podlahu k ostatním miminům, rozehrál jsem celý repertoár, rudě tváře atd., ale Ona to, prosím, vydržela celých dvacet minut, a teprve pak mě vzala domů.

Její práh odporu se zvedá. Delá mi to starosti.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Je strašně tvrdošíjná. Dneska ráno mě do toho baráku vzala zas. A sotva jsme tam dorazili, vyjevila naprosto šokující novou stránku Své povahy
Opustila mě! Jen tak si mě tam prostě nechala. Plácla mnou na podlahu mezi ostatní, obyčejná mimina, naprosto ignorovala mé vybroušené zubní číslo a chladnokrevně oznámila: "Jdu k Sainsburyum. Ten rev prestane, jakmile vyjdu ze dveří."

Tak jsem se postaral, aby se aspon v tom zmýlila. Rval jsem bez nejmenší přestávky, dokud se nevrátila, a pokračoval jsem vesele dál, i když mě honem honem sebrala a hajdy domu. Taký se mi povedlo poblínkat jednu z maticek prakticky od hlavy k patě a usvnit vesticku ještě jedné, ta se zase nerozvážně přihlásila jako dobrovolnice, že mě prebalí. Jinak jsem ale ještě pořád v šoku z té Její otrlosti. To jí teda jen tak neprojde!

DEN DEVATENÁCTÝ

A už to udelala zas - odhodila mě tam k tem dalším miminam a vyrazila si hezky sama!

Kdyby jen to! Dokonce nešla ani nakupovat k Sainsburyum. (To já zas mám uznání, je mi jasné, že tam občas musí zajít, protože potřebuje doplnit zásoby sklenic s rozcvanhaným papundeklem, plínky a dalších propriet.). Jenže tentokrát měla, prosím, tu neslýchanou drzost, že se šla dát ostříhat!

No, a když se Ona dá ostříhat, tak to pro mě ale vůbec žádný přínos není. Naopak, znamená to pro mě výraznou nevýhodu, protože už jí nemám dohromady za co tahat a co jí matlat ztuhlou pevnou stravou.

Budu muset změnit taktiku.

DEN DVACÁTÝ

Zacíná být desive lhostejná. Dneska ráno mě odnesla do jeslí a odpochovala, ani se neohlídla. Když se pak vrátila a vyslechla, do jakých hlubin úzkosti jsem klesl, co byla pryč, jen mávla rukou a prohodila: "To jen tak dělá. Co nevidet z toho vyroste."

Mno, tak v tom prvním má možná pravdu, ale uvidíte, jak se postarám, aby se v tom druhém mýlila!

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dneska ráno jsem si vyzkoušel nový přístup. Jako obvykle jsem byl opuštěn uprostřed hromady ostatních mimin, ale tentokrát jsem si nestežoval, ani zvuk jsem nevydal. Ani jsem nezaknoural. Měla za to, že to je dobré znamení, už "z toho vyrůstám".

Chudák ženská duverivá.

Hezky jsem si počkal, až jedno mimino, co bylo trošičku pohyblivejší než my ostatní, přileze blíž, asi si mě chtělo poradně prohlédnout. Strcilo mi pritroublý ksichtík k nosu, bezpochyby si právě rozvíjelo ty Sociálně Interaktivní Dovednosti, co ho v dospelosti vynesou až do nějakého městského ouradu, na samý vrchol správy komunikací. Vycíhal jsem si tu nejdokonalejší chvíli a pak jsem švihl pravackou. Nehýtky mám nepatrné, ale krvavou trhlinu mu na tváři zanechaly docela uspokojivou. Pochopitelne začal rvát, takže ho jeho zničená matka okamžite sebrala. Když se Ona vrátila z kosmetáku (další ukázka nezodpovědného hovení nízkým choutkám), chovala se k ní mamina postiženého prcka výrazně ledově.

Jsem na dobré cestě.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ A DVACÁTÝ PÁTÝ

Sobota a nedele. Strávil jsem je mucením kocky a studiem jejích metod revanše. Naštěstí jí kocka ještě pořád dost respektuje, takže si netroufá se mě dotknout, ale práci nohou a drápků má fakt velice dobrou, takže pozor!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Byl jsem opět pohozen mezi ostatní mimina, jenže tentokrát jsem náležitě zužitkoval výsledky svého studia kocicího chování.

VÝSLEDEK: 4 mimina a 2 matky s poškrábanými tvářemi.

DUSLEDEK: Vítězství na celé cáře. Když se tentokrát vrátila z další výpravy za nízkými choutkami (tentokrát k Benettonum, proboha živého!), dostalo se jí zdvorilé žádosti, zda by mohla být tak laskavá a už mě do jeslí, prosím, nenosit. Že prý tam mám rozvratný vliv.

Senzace! Víc SID už nepotřebuju, tohle mi docela stačí.

Se zájmem jsem zaznamenal, že když se večer On vrátil z práce, nepadlo o tom ani slovo.

Šestý mesíc

DEN TRETÍ

Od doby neúspešného pokusu s SID používam rust zubu jako výmluvu za všechno, co se dřív prcíťalo vetrum. Takže si predstavte ten šok dneska ráno, když jsem se vzbudil, protože me ale fakt bolely dásne! Tak už je to tady - opravdu se mi začínají prorezávat zuby. A zatím se mi to tedy skutečne moc nezamlouvá. A jako by me chtěla naštvat ještě víc, zaslechl jsem Ji dneska ráno, jak do telefonu povídá Své matce: "No jo, malýmu se ještě pořád prorezávají zoubky." No dovolte, JEŠTE PORÁD! chtel jsem zarvat. Vždyt sotva zacaly! A pak pokračovala: "Asi bych si na to měla radši zvyknout. Podle Péce o dítě vyroste miminu za prvních dva a pul let života dvacet zubu." Dvacet! Dva a pul roku! Panebože, a to ještě nemám ani jeden! Jestli budou všechny bolet jako tenhle, tak se zcvoknu, než se dožiju dvou a pul let! No, aspon se postarám, abych netrpel sám.

DEN CTVRTÝ

Skoro celou noc jsem prorval a proslintal, a navrch jsem si ještě prstíky drásal pusu. Postaral jsem se, aby se ani jeden ani druhý moc nevyspali. Jakmile otevřely obchody, vyrazila jak namydlený blesk do lékárny a koupila jakési rosolovité svinstvo, co se maže na dásne, a krome toho taky flašticku ružové, lepkavé tekutiny, to zase abych dobre spal. Poradili Ji, aby to nasadila, "jen když dítěti bude hodne zle. Jenom jednu lžicku v tomhle věku - a překročit predepsanou dávku je, prosím, velice nebezpečné!" Ve chvíli, kdy jsme dorazili domu, natatlala mi trochu toho rosolu na dásne. Kdepak, nic! Bolest to utišilo tak na minutu, a možná ani to ne. Ale chut to má docela příjemnou. No, a dále pak dle zákona klesajících výnosu. Pulnocní dávka bolest utišila asi tak na jednu nanosekundu.

DEN PÁTÝ

Nekdy kolem pul tretí už zacala podléhat zoufalství. Takže vytáhla flašticku s uspávadlem. Sice jsem dost rádíl, ale zrejme se jí podarilo vpravit do me asi tak polovinu doporučené lžickové dávky. A zabralo to. Spal jsem až do pul deváté. Nacež jsem se pochopitelne zase rozerval a rozslintal, a k tomu jsem si prstíky drásal pusu. A tak zkusila neco nového, doporučila Ji to nejaká přítelkyne z detského strediska - suchárky na prorezávání dásní. Koupila jich krabicku, takových tech podlouhlých na pentli a připnula mi je pod krk. Ignoroval jsem je a rval jsem dál. Strkala mi suchárek k puse, protože mi chtěla predvést, jak na to, ale kdepak já. Když přišel domu On, tak to zkusal taky. Hezky od ucha k uchu, hodnej tatulda, vzal suchárek do ruky a povídá: "No, hele, mladej - takovej přímá suchárek na zoubky, nam, nam, co ty na to?" Pak že mi ukáže, jak do toho, tak si pořádne kousl. A zlomil si zub. A najednou už nebyl tak hodnej tatulda, hezky od ucha k uchu. Ona se vecer nechtela rovnou uchýlit k uspávadlu, ale On na tom trval. Zrejme totiž odpoledne usnul u psacího stolu, a probdelých nocí (o zlomených zubech nemluve) už prý má dost. No, není sám. Abych to zkrátil, kolem desáté podlehla. Podarilo se jí do me dostat celou lžicku uspávadla. Asi jsem se na to dost nesoustredil.

DEN ŠESTÝ

Vzbudil jsem se v pul ctvrté ráno. Okamžite jsem zahájil zubní cviky a pokračoval jsem po celý den. Tentokrát to vydržela jen do devíti do vecera. Dneska vecer dve lžicky! Chvilicku než na me přišlo spaní jsem zaslechl z ložnice nanejvýš uspokojuvé zvuky rodinné hádky. Podrobnosti jsem sice nerozeznal, ale slyšel jsem Ji, jak říká, že je na to moc unavená. Hádká skončila tím, že On vypochoďoval z ložnice a strávil noc v pokoji pro hosty.

To mám pane ale moc! Tešilo by me to ještě mnohem víc, kdybych nemel ty bolavé dásne.

DEN SEDMÝ

Vzbudil jsem se v pul čtvrté ráno a hned jsem spustil. Přiškobrtala se ke mne do pokoje, na první pohled víc mrtvá než živá, a dala mi dve lžicky uspávací.

Usnul jsem, spal do šesti a spustil nanovo. Vydržel jsem to celý den.

On se vrátil domů naprosto vyždímaný, jen tak tak se mu podarilo spolykat večeri, a v pul deváté padl. Pro zmenu zase v pokoji pro hosty.

V devet mi dala tři lžicky uspávací. Spal jsem do tri čtvrté na dvanáct a pak bengál propukl znovu.

DEN OSMÝ

Hned po pulnoci mi dala další tři lžicky. Spal jsem do pul čtvrté, pak mi dala další tři lžicky. Spal jsem do šesti.

Zbytek dne jako včera.

Ted už vypadají oba pekne zdrchane. Už hezkou chvilku jsem od nich neslyšel takové ty blbinky na způsob "my si žijeme svůj vlastní život, bez ohledu na malýho".

Dneska před pulnocí jsem si dal šest lžic uspávací...

DEN DEVÁTÝ

... a po pulnoci dalších šest. Mezi oběma dávkami jsem spal dohromady asi tak tri hodiny.

Dneska večer do Ní vjela přímo hysterie a začala Mu vykládat, že je to nespravedlivé, On se aspon trochu vyspí v kanceláři, ale co Ona, Ona nemůže spát vubec, a už z toho pomalu šílí. Už už málem udelal ponekud nevkusný vtip a ponekud jinak vyložil to, že Ona nemůže vubec, ale včas si uvedomil, jak se na Neho dívá, a honem si to rozmyslel.

Radši tedy nasadil soucit a prohlásil, že tedy at si Ona jde klidne hned lehnout, aby neco naspala, On že se o me v noci postará.

Cha, řekl jsem si. Jestli bude v tomhle mít stejný úspěch jako ve všech ostatních snahách, aby se z Neho stal Nový Clovek...

Před pulnocí do me vrazil deset lžic uspávací...

DEN DESÁTÝ

... a po pulnoci dalších deset. Asi tak pár hodin jsem mezi oběma dávkami opravdu prospal.

V pul páté propadl zoufalství a hodil do me porádný lok vizoura, když už jsem Ho k tomu dohnal taky.

Teda neco vám povím, veríte, že by mi to možná mohlo docela zachutnat?

Spal jsem do jedenácti dopoledne a probudil jsem se s první kocovinou v životě. No to víte, moje chování po zbytek dne se tím zrovna dvakrát nezlepšilo.

Ale komu cest, tomu cest, musím uznat, že Ona byla opravdu skvelá. Vyspala se a udelalo to s ní ohromné věci. Už tolik nepropadala hysterii, a dokonce byla opravdu docela tolerantní. Když přišel domů On, najedl se a zhroutil se do postele, prohlásila, že me jen uloží a "hned bude u Neho".

No, nemusím být zrovna Sigmund Freud, abych si dokázal vyložit, jaký to mělo podtext.

Takže to jsem jim pochopitelně musel zatrhnout. Ne že by to bylo nejak zvlášť těžké - stacilo ji zdržet u me v pokoji nejakých deset minut. To už byl On v dokonalém komatu a neprobral se z neho až do rána bílého.

V noci do me nalila skoro celou flašicku uspávací...

DEN JEDENÁCTÝ

... ale efekt byl mizivý.

Totíž abyste chápalí, od té chvíle, co jsem si dal tu kapku vizoura, připadá mi tenhle druhý lektvar dost cajickózní.

Nakonec si me v zoufalství vzala k sobe do postele, jen aby me už nejak zpacifikovala. No, a právě to já mel na mysli už skoro pul roku.

Jenže potíž je v tom, že to bylo v pokoji pro hosty. A já hodlám kolonizovat JEJICH postel. Chce to jenom čas.

DEN DVANÁCTÝ

Vzbudit se v Její náruči bylo velice příjemné. Musím z toho udelat zvykovou záležitost.

On z toho dvakrát nadšený nebyl. Vkradl se do pokoje pro hosty a ponekud mu vyrazilo dech, když zjistil, že tam s Ní

jsem i já.

Myslel, že ještě spím, a pritulil se k Ní, ale Ona byla rázem náramně upejpavá. Ono se totiž v té knize zřejmě vykládá, že je pro mimina dost nezdravé, když vidí rodiče delat spolu jisté věci. Traumatizuje jim to jejich delikátní psýchu. Tak mne tedy moje delikátní psýcha hlavu nedělá. Spíš mi začíná delat hlavu Jeho libido.

DEN TRINÁCTÝ

Na noc jsem dostal ted už pomalu obvyklou lahvinku uspávadla, ale i presto se mi podarilo být tak k neutešení, že si me s sebou vzala do postele v pokoji pro hosty. Velice příjemné.

A pak, v nocní košili je ten zdroj výživy tak nádherne přístupný. Skoro celou noc jsem strávil více méně nepretržitou konzumací. To si žiju, panstvo!

DEN CTRNÁCTÝ

Na noc lahvinku uspávadla, a pak úžasná novinka - vzala me do Jejich postele!

On spal, když me tam vpašovala, ale netrvalo mi dlouho a vzbudil jsem ho taky.

Nebyl zrovna moc nadšený, že me vidí. Chvilí nerudne brucel a pretahoval se o perinu, a pak kapituloval a uchýlil se do pokoje pro hosty.

Mé tažení je úspěšné. Nakonec prece nechci nic než kousek toho Lebensraumu.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Nová varianta nocní organizace. Dostal jsem flašticku uspávadla (ted už na me má asi takový účinek jako sklenicka vody) a ráno kolem čtvrté me vzala do Jejich postele.

On okamžite odtáhl do pokoje pro hosty, dokonce ani symbolický odpor nekladl.

Jenže pak Ona zjistila, že sebou melu, vrním a roztahuju se u nich trochu moc, a tak odešla za ním.

On si Její náhlou přítomnost v Jeho posteli pochopitelne vyložil chybně. Takže následovala kratická šarvátka a nakonec On odkrácel z pokoje pro hosty, práskl za sebou dvermi a uchýlil se dolu k láhvi vizoura.

Jen jsem zářil samou spokojeností, jaký pekný kus práce se mi podaril, a krásne jsem si usnul v prepychovém novém území.

Ráno jsem se dost bavil. Oba totiž zaspali. Ona se probrala v pokoji pro hosty, vyplašila se, jestli mi neco není, a letela do Jejich pokoje zkontrolovat, jestli jsem v pořádku.

To jsem byl, pochopitelne, jak jinak. Jenže jsem Ji to nedal nijak najevo. Kdepak, rval jsem a rval, dokud me nenakrmila. A pak si najednou uvedomila, že neví, kde je On. Hodila si me na rameno, já jsem si tam vesele ublinkával, a zacala prohledávat barák.

Nakonec ho objevila pomackaného v mé postýlce, a probudit ho byla tedy dost drina. Zjistilo se, že nekdy kolem pul šesté prišel na to, že ho vizour ne a ne vyklepnout, a tak si dal pul lžicky mého uspávadla.

Dvacet minut Ji trvalo, než ho vzbudila, a páni, že byl ale nerudný! Odešel do práce pozde a bez snídane a ještě si odrel nohu o vrátka na ulici, když jsme mu mávali z okna.

Dokonce i vecer byl ještě tím uspávadlem úplně zmožený. Pres den vrážel v práci do zdí, vecer usnul u stolu, hlava mu spadla do talíře, a tak ho Ona musela odvléct nahoru do postele.

Tak byl odrovnaný, že dokonce ani na sex si vubec nevzpomnel.

Jo mimochodem, jedna zajímavá vec se dneska prihodila. Nekdy odpoledne jsem si najednou všiml, že me prestala bolet pusa a že jsem rtem zavadil o takový srandovní tvrdý výcnelek v dolní dásni.

Prorázl se mi, prosím, opravdu první zub!

Postaral jsem se, aby si toho všimla pri odpoledním kojení. Tedy znovu, komu cest, tomu cest, ignorovala, že jsem Ji hryzl, a vyjádřila patricné nadšení.

"Júúú," klokotala, "tak my máme plvní peknej zoubecet, co? Tak to už ted budeme v noci pekne spinkat jako hodnej chlapecek a nebudeme pořád mamintu a tatínka budit, vid že ne?"

Tedy nekdy dokáže být opravdu příšerne naivní.

Sedmý mesíc

DEN DRUHÝ

Dokážu už jakž takž rovne sedet (tedy když na to zrovna mám náladu), a tak me Ona ted už většinou krmí v kuchyni na takové té vysoké židlicce. To má svoje výhody i nevýhody. Nevýhoda je, že už nemám tolik příležitostí, abych Jí lemtal jídlo po oblecení, vtíral Jí ho do vlasu a pod., jako jsem míval, když me krmívala na klíne.

Na druhé strane má vysoká židle vpředu takový šikovný jako tácek a ten se dokonale hodí k drcení jídla pomocí loktu, jakož i zábradlicko, do kterého se dá skvostne trískat lžicí. Dále pak, jelikož je židle vysoká, znamenite poslouží jako ideální vržište pro vrh nebo hod obrácenou miskou nějakého toho lepkavého kecu.

Takže zkrátka a dobre, dneska po večeri jsem se jako obvykle chystal, že si ublinknu (už to ted poslední dobou dělám, jen tak aby se nereкло - Ona už je dávno natolik mazaná, že si dává pozor, aby ji to nezasáhlo v palebné linii), a vtom me chytilo úplně obrovité a naprosto necekané krknutí.

Efekt to melo dost dramatický. Obsah mého ublinknutí odlétl od vysoké židle skoro dobrého pul metru a s velice uspokojivým plesknutím pristál na podlaze!

Pokud jde o Ni, tak reagovala jako vždycky, když provedu neco nového, a mazala pro knihu.

Představte si, jakou mela radost, když v rejstříku našla neco, co se jmenuje "projektilové zvracení". Název dost výstižný, to musím uznat.

DEN TRETÍ

Den jsem trávil nácvikem tréninkových metod za účelem zdokonalení tohoto znamenitého nového kousku.

Vecer se mi pak podarilo z vysoké židle vystrelit kompletní obsah pusy na vzdálenost celých ŠEDESÁTI CENTIMETRU!

DEN CTVRTÝ

Pri večeri doletel projektilový zvratek poprvé na pracovní desku kuchynské linky - to znamená nejmín SEDMDESÁT CENTIMETRU od vysoké židle - a navíc to kocka dostala rovnou mezi oci.

DEN PÁTÝ

Dneska jsem zasáhl sporák. Nejmín OSMDESÁT CENTÁKU. Celou prední stranu sporáku musela umýt. Dobré, co?

DEN SEDMÝ

Prekonal jsem vzdálenost DEVADESÁTI CENTIMETRU! To je, prosím, osobní rekord - až ke dverím do predsíne! A nebyl to jen tak ledajaký rekord, protože temi dvermi z predsíne právě vcházel On. Musel si prevlíct džíny i adidasky. Tak si říkám... jestlipak je nějaká nadeje, že by se z projektilového zvracení mohla stát olympijská disciplína, tedy až budu dost veliký, abych mohl závodit?

V tom prípade by me zlatá neminula.

DEN DESÁTÝ

Dneska me vzala plavat, jeli jsme s Její přítelkyní, která má taky mimino. Poslední dobou na nás obe vyvíjeji značný tlak, abychom se "sprátelili", prestože musí být každému jasné, že nemužem jeden druhého ani cítit.

Tak napríklad, cestou na koupalište jsem (dost neochotne) trunil v detské sedacce vzadu v aute a přítelkyne sedela vedle a držela svoje mimino na klíne, no a už to jelo: "Jú, hele, tvuj malý se natahuje a chce dosáhnout na mého malého," (to tedy byla pravda) a "Tak co, chceme dát kamaládovi pusinku, vid?" (A to teda pravda nebyla. Chtel jsem kamaládickovi urazit palici.)

Jenže to ony ne a ne pochopit a v jednom kuse šveholily, jací z nás budou skvelí kamarádi, až vyrosteme. Teda až já budu dost velký na kamarády, tak vážne nevím, proc bych si mel dát od rodicu radit, s kým se mám kamarádit. Platí totiž málem bez výjimky, že jak se rozhodnou, rozhodnou se blbe. Tak treba to jméno, co mi vybrali, no ne?

A dokonce ještě hned tam v aute mi naservírovala další príklad toho, jak se nevyzná. "Tak co, už jsi premýšlela, kdy se vrátíš do práce?" povídá přítelkyne najednou.

A Ona mela tu neslýchanou drzost, že odpovedela: "Doufám, že aspon na polovicní úvazek už tak za pár mesicu." Díky za laskavé upozornení, mamá. Tak to se ještě uvidí!

Jo, a to plavání je docela sranda. Výborná príležitost cákat Jí vodu do obliceje.

Je jasné, že umím splývat, ale pokaždé, když me pustila, šel jsem ke dnu jak šutr. Stálo to ovšem za to, prál bych vám ten její výraz, když me táhla zpátky na hladinu.

DEN TRINÁCTÝ

V dusledku plavecké expedice mám rýmu jak trám. Vlácet za sebou nudli jak oprat, kam se hnu, je přímo rozkoš. S požitkem Ji to rozmazávám o rameno, ale taky na koberec, po nábytku, po tapetách atp.

Dneska jsem dostal první knihu. Slova tam ovšem nejsou, jen abeceda a obrázky ve rvavých barvách.

"No vidíš, to máš klásnou veltou knížectu, co?" vrkala. (Fakt už bych byl rád, kdyby nechala tech recnických otázek. Jako by dokonce i clovek s úplně prahovým intelektem nechápal, že má klásnou veltou knížectu - veltou a knížectu, prosím když ji zrovna dostal od toho, kdo se ptá.)

"Ták, a ted si budeš hezky císt v té nové knížticce, vid?" A nechala mě s ní o samote.

No, nebudu. Jak se ctou obrázky, prosím vás, ne?

Tak jsem aspon utrhl obálku, vyrval čtyři listy a tři další jsem rozžvýkal. Snedl jsem J jako jablíčko a M jako míc... no, chut to mělo přesne jako ten rozcvanhaný papundekl, co do mě pořád cpou z tech šroubovacích sklenicek.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Další novinka v mém životě. Jedna Její přítelkyne, co má úplnou furu dětí, nám darovala jetou ohrádku. Že by se mi nějak moc líbila, to tedy tvrdit nemůžu.

Je to šilene starý klump: příšerný drevený plot, na plankách už nezustala ani stopa barvy - asi ji olízali predešlí chovanci, jak jinak.

Zatím mi to jenom predvedla. "Podívej, to máš klásnou novou ohládku, co? No, jakpak se ti líbí taková klásná nová ohládku, co?"

Jako každou novinku v životě jsem to privítal tak mohutným revem, že se vubec neodvážila mě do toho posadit.

Jenže já Ji znám - uvidíte, že to bude zkoušet.

DEN SEDMNÁCTÝ

Aby ne, dneska ráno mě do ohrádky posadila.

Rval jsem a snažil jsem se jí vysvětlit, že jsem ještě moc mladý, abych se díval na svět skrz mříže, ale Ona jako obvykle nepochopila, co jí chci sdělit.

"No jiste, já vím, že se zlobíš, vid?" usmívala se. "Však ty ještě budeš v ohládce lád, jen až se v ní budeš taky moct trochu hýbat, vid?"

Jo, tudle.

Jedna stena ohrádky má v sobě zabudované takové jako minipocitadýlko s barevnými kulickami z umelé hmoty. Když mě z ohrádky zvedala, natáhl jsem po nich ruku a Ona hned nadšene spustila: "Tak ty si chceš hlát s tema hezkejma tulictama balevnejma, co tak pekne cvakají?"

Ne, hrát si s nimi nechci. Jen jsem si chtěl prezkoušet, jak pevně jsou tam zasazené, a s potešením jsem zkonstatoval, že jsou zafasované velice volně. A tycky po obou stranách pocitadýlka jakbysmet.

Budu to mít na paměti, kdyby se někdy mělo stát, že bych potřeboval z ohrádky uniknout.

DEN OSMNÁCTÝ

Ohrádku uskladnili v komore pod schody, jenže mě, prosím, neoblbnou. Dobře vím, že ji zase jednou vytáhnou, a až k tomu dojde, budu na to plně připraven!

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Vyvinul jsem nový kousek - už se zvednu na kolena a natáhnou jednu ruku. Mým rodicum tento milový krok imponuje víc než mně. K necemu to asi užitečné bude, ale zatím jsem ještě nezjistil k čemu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Už to mám! Dokážu už teď udržet rovnováhu a přitom brát do rukou věci, na které jsem předtím nedosáhl. Geniální!

Po snídani jsem zůstal sám v kuchyni a hned se mi podarilo volnou rukou otevřít kredenc a vyházet ven všechny hrnce a kastroly. Bohužel se nic nerozbilo, ale randál to byl vysoce uspokojivý.

Ona se pak nemohla rozhodnout, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být našťvaná, jaký jsem tam udelal binec.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Další triumf mého kousku jednoruc.

Po sieste jsem zustal sám v obýváku a podarilo se mi vytahat decky ze spodních polic. Nerozbilo se sice všechno, ale jako první pokus je to výkon docela slušný.

VÝSLEDEK: 3 porcelánové figurky

2 džbánky, suvenýry z Jejich svatební cesty na Mallorku

1 broušená vinná sklenička, dárek k Jejím jedenadvacetinám

(Bohužel jsem zjistil, že ty porcelánové figurky byl svatební dar od Jeho kmotra, že se Jim nikdy nelíbily a že jsou rádi, že se jich zbavili. Příště snad budu mít větší štěstí.)

Tentokrát už Ji nedalo tolik práce se rozhodnout, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být naštvaná, jaký jsem tam udelal binec.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dále vybrušuju číslo jednoruc.

Nekdo volal, Ona šla k telefonu a nechala mě samotného v ložnici. Podarilo se mi otevřít Její šatník a strhnout fury hadru. Ledacos pekne roztržené.

VÝSLEDEK: (NATRŽENÉ) troje šaty, 2 sukne, 1 hedvábné sáčko

(POSLINTANÉ) dvoje šaty, 1 kalhotový kostým, jedny legíny, dvoje džíny

Vubec neobdivovala, jak jsem šikovný, spíš jí vyhrkly slzy, jak se naštvala, jaký jsem tam udelal binec.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Další triumf jednoruc.

Zustal jsem o samote v Jeho pracovně a podarilo se mi vytahat všechny knihy z dolních dvou polic knihovny, má tam sbírku prvních vydání moderních klasiku (zdedenou po dedeckovi).

Objevil jsem, že stejně jako moje velká obrázková kniha mají i knihy pro dospělé snadno oddělitelné desky, jakož i znamenité trhací listy.

VÝSLEDEK: 2 Jamesové Bondi

1 Graham Greene

1 Kingsley Amis

Ani na vterinu nezaváhal, jestli mě má obdivovat, jak jsem šikovný, nebo jestli má být naštván, jaký jsem tam udelal binec.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Ten tedy fakt nedokáže myslet na nic jiného. Dneska večer to zkusil zas. Ležel jsem si v postýlce a slyšel jsem z ložnice šuškáni a šustot látky.

"Vypadají ještě pořád nádherně," mumlal On.

Chvilí jsem si říkal, proboha, co to povídá, ale pak jsem uslyšel Ji, a možnosti výkladu se rázem omezily na minimum.

"Až prestanu kojit, tak si trochu sednou."

A pak jsem slyšel Jeho, jak říká: "Jo vidíš, kdy vlastně přestaneš s tím kojením? Pevná strava mu docela jede, aspon podle nábytku a tapet."

"No," Ona na to rozvážně, "plánuju, že ho začnu odstavovat příští měsíc..."

Ale, to se podívejme. No, to se ještě uvidí.

"... To víš, pomalu a postupně. Možná to bude trvat i několik měsíců, než malýho prestanu kojit úplně."

Jo, to určite. Takhle několik let, to by bylo mnohem výstižnější.

Doprál jsem Jim ještě minutku a pak jsem vydal hrozitánský jekot ve stylu "ježíšmarjá, to by mohl být zápal mozkových blan".

Osmý měsíc

DEN PRVNÍ

Mám další nový kousek. Zatím jsem už pár nedel umel zvednout různé predmety mezi palcem a ukazováčkem, ale ted už se mi darí vyvinout prstíky i docela slušný tlak. Když chci, dokážou mi prsty zafungovat jako malý sverák.

Zpocátku to na Ne udelalo velký dojem. "Jú, podívej se, jak pevne to malej drží. To jsme ale šitovnej chlapecet, co?" (Teda jak já se mám vubec nekdy naucit poradne mluvit, když od rána do vecera neslyším nic jiného než takovéhle koniny, to ví buh.)

Trošku menší dojem to na Ne delalo, když zjistili, že jak jednou do sveráku svých prstíku neco popadnu, nic na svete me nedokáže primet, abych to zase pustil.

Primo eldorádo pro tenhle nový kousek je kterékoli denní jídlo. Jak jednou popadnu do ruky kus ovoce nebo zeleniny, je už pak jen dilem vteriny rozmaširovat to na štavnote kašovitou brecku, která se ideálně hodí k rozpatlávání po zdech, nábytku, návštěvách, kocce atp.

V samoobsluze rovněž skvelé. Ze svého trunu snadno dosáhnu na veškeré zboží, které Ona do vozíčku ukládá, a pak už stací jen popadnout a stlacit. Nejlepší ze všeho jsou veci jako jogurt nebo ovocné smesi. Kelínek nejdřív chvíli klade symbolický odpor, ale nakonec se rozprskne zpusobem krajne uspokojivým. Dneska ráno se mi podarilo vsecko ohodit merunko-rybízovou pochoutkou.

Sverákové sevrení funguje rovněž znamenite na vlasy. On jich nemá dost, takže ho není za co poradne rafnout, ale Její hríva je ideální. Pokaždé když me zvedne, snažím se jich popadnout plnou hrst. A jak je jednou poradne sevrú, nic me neprinutí pustit.

Dneska jsem Ji vyrval ctyri docela slušné hrsti.

Výsledek je, že je čím dál paranoidnější ve veci svého zevnejšku. Široké boky, potrháná kuže, čím dál pokleslejší prsa... a ted lysiny ve vlasech. Zaznamenávám, že nejak už tolik neslyším reci o tom, že nedopustí, aby Ji díte zmenilo životní styl.

DEN DRUHÝ

Dneska ráno jsem ve sverákovitém sevrení zmáckl kocce ocas. Potešení nebylo na její strane.

Jenže si zrejme zapsala za uši, jak jí Ona rekla, co vsechno by se jí stalo za hruzy, kdyby me ještě jednou poškrábala, a tak nekladla odpor, jen zoufale mnoukala.

Asi za dvacet minut si ten randál uvedomila Ona a prišla se podívat, co že se to deje. Uvolnil jsem sevrení na poslední chvíli (to se mi do té chvíle prosím ještě nepovedlo) a rozerval jsem se. Kocka ani nevyckala, až bude z neceho zase obvinena, vystrelila kocici dírou a už se neukázala. Ale bylo to o fous.

DEN CTVRTÝ

Dneska jsem se probudil brzy. Už už jsem se chystal vydat obvyklý privolávací jek, ale vtom jsem zaslechl, jak spolu rodice mluví. Kupodivu to nemelo nic společného se sexem.

Šlo o me, jak jinak.

"Tak dneska zacnu," oznámila Ona.

"Co zacneš?" rozespale se ptal On.

"Odstavovat." Okamžite jsem se probral. "Zatím vyradím polední kojení. Dostane od prsu jen ráno a potom na noc, jinak pekne z láhve."

No, tak to bychom se na to podívali.

Ne že bych snad mel neco proti láhvi, kvuli tomu námitky proti odstavení nemám. Dostávám ji prece obcas od narození a docela mi to z ní chutná.

Nikoli. Odstavování však predstavuje vážné ohrožení mé mocenské pozice, a proti tomu vznáším námitky. Pojetí volne pohyblivé matky - nebo dokonce, bože chran, matky pracující - , která me muže na dlouhá období odkládat, se radikálně liší od nynejší situace ženy ke mne prakticky pripoutané tím, že me musí pri každém jídle kojít.

Takže musím bohužel konstatovat, že tenhle nápad s odstavením je odsouzen k neúspechu, dokud - asi tak za dva za tri roky - nezjistím, že neustálé kojení prekáží ve spolecenském životě MNE, a dokud JÁ nerozhodnu, že se s tím skoncuje. Pochopitelne jsem v nejmenším neprozradil, že vím, co se chystá - spíš naopak. Stacilo pár vterin u prsu a už se zdálo, že ztrácím zájem, a k snídani jsem zhltal nekolik porcí obilnin á la rozcvanhaný papundekl.

Slízla to teprv u obeda. Když mi po porci jehnečího se špenátem (aspon myslím - ono se to těžko pozná) místo prsu nabídla láhev, zboursal jsem barák.

A prostrednictvím potoku slz se mi podarilo vyvolat dojem nechápavé vycítavosti. Citové vydírání se jako obvykle zase jednou vyplatilo a do peti minut jsem byl u prsu.

Pri svacine ucinila další chabý pokus, ale kapitulovala ještě dřív.

Vecer jsem z postýlky se znacným uspokojením zaslechl, jak Mu říká: "Ba ne, na odstavení bude bohužel asi ještě prece jen moc brzo. Pár mesicu mu budem muset ještě nechat."

Hra, sada pro me, aspon myslím.

Já
36
Oni
2

DEN ŠESTÝ

Jedna vec me na nich dojímá: Oni si snad opravdu myslí, že rozumejí mým myšlenkám a úvahám, a pritom se skoro vždycky stoprocentne pletou.

Tak například dneska vecer. Prišli si oba zavrkat nad postýlkou na dobrou noc. Bylo ještě svetlo, takže videli, jak mám zafixované oci na ten odporný nesmysl s chlupatými krokodýlky, to prokletí, co mi už sedm mesicu nicí život.

Ona zašišlala: "Tak co, máš lád svoje malý klockodýlky, vid?"

Já teda nevím. Už chápu, z ceho pochází ta dávná tradice konfliktu a nedorozumení mezi generacemi. Rodice jsou proste padlí na kokos, a hotovo.

DEN OSMÝ

Dnes zcela zásadní výprava na detské stredisko za účelem kontroly mého stavu po dosažení osmého mesíce.

Pri snídani jsem sedel na zemi u kuchynského stolu a slyšel jsem Ji, jak Mu o tom vykládá. "Myslím, že to bude bez problému," prohodila zlehka. "Malej se vyvíjí presne, jak má, aspon podle té příručky."

"No fajn," On na to roztržite za novinami.

"A nedám se odradit tím, co se stalo minule. Rozhodne se co nevidet znovu pokusím ho odstavit."

"No fajn," pro zmenu na to On.

"Takže bych mohla pomalu zacít zase delat, aspon na pul úvazku - presne jak jsme si to plánovali."

Já teda nevím. Kdy už si konecne ráci oba uvedomit, že na plánování jsem tady ted já?

Takže šlo o to honem uvažovat, a taky jsem hned vymyslel plán akce, který jsem okamžite provedl, a to tak, že jsem sebou mohutne praštil o nohu kuchynského stolu. Tím jsem si privodil presne to, co jsem zamýšlel - natržený ret a na spánku bouli jak tenisák. Chytrá hlavicka!

Když jsme dorazili na stredisko, byla tam fronta jak hrom. Trávil jsem cas tím, že jsem sedel hezky zpríma, máchal rukama, zvedal jsem ruzné predmety z podlahy ve sverákovém sevrení, mlátil jsem do všeho možného a vyluzoval klokotavé zvuky silne pripomínající lidskou mluvu.

Pak na nás prišla rada a já uvidel doktora. Okamžite jsem ochabl a upadl do naprosté apatie, takže me Ona musela podpírat na stole.

Doktor se na me podíval a okamžite zareagoval presne tak, jak jsem doufal: "Jak prišel k té bouli na spánku a k tomu natrženému rtu?"

"Spadl a uhodil se o kuchynský stul," odpovedela Ona velice provinilým hlasem.

"A ták," protáhl doktor a v duchu si udelal poznámku na mou kartu: "No, a jak se základními rozvojovými dovednostmi? Dokáže sedet bez pomoci?"

"Ano, samozrejme," odpovedela Ona a odtáhla ode me ruce.

Pomalu jsem se svalil na bok.

"A ták," protáhl doktor podruhé. "No, tak to radši abychom provedli zkoušku sluchu."

Musím se priznat, že nebylo jen tak udržet vážný výraz. Dovedete si predstavit, jak pribble vypadá takový dospělý clovek, když chodí po místnosti a šeptá na vás v ruzných pozicích? A je opravdu těžké nezareagovat, když vám streí rty až k uchu a zcistajasna zarve.

Ale já jsem nepodleh. Ani jsem nemrk. Ležel jsem tam na tom stole, apaticky a beze slova, až vypustil z pusy další "A ták," a zapsal si cosi na kartu na podložce.

A co si pan doktor predstavoval, když na me mával idiotskými barevnými predmety a jukal na me zpoza nejruznejších vecí, to teda taky nevím. Ale já byl opet naprosto dokonalý jednoduše jsem tam ležel a netecne jsem zíral pred sebe.

"A ták." A další poznámky do karty na podložce.

A když se me snažil primet, abych zvedal vecí, dopadlo to stejne. Odolal jsem pokušení brát do rukou jeden malinký predmet po druhém, jak mi je pristrkoval, a jen jsem dál ochable civel.

"Tedy normálne je na tohle ohromne šikovný," vyhrkla Ona roztresene. "Zvedá úplne všecko. Je to nejnovější kousek, tenhle mesíc na to prišel."

Doktor se na Ni dlouze a pomalu zadíval. Nechci se sice nejak vychvalovat, ale ta boule a ten natržený ret byly proste geniální nápad. Kdepak aby Ji uveril jediné slovo, když uvidel, jak jsem zřízený.

Nakonec to zabalil, prestal ze me pácit nejakou reakci, a soustredil se na Ni. Bohužel musím hlásit, že ze strediska odcházela v slzách.

Kruté, reknete si možná, ale já Ji proste tyhlety reci o práci na pul úvazku musel zatrhnout. A to se mi, myslím, podarilo. Abych Ji cestou domu v aute trochu potešil, sedel jsem hezky zpríma, všecko, na co jsem dosáhl, jsem bral do sverákovitého sevrení, mlátil do vecí a vyluzoval vrkavé zvuky silne pripomínající lidskou mluvu.

DEN CTRNÁCTÝ

Trochu jsem experimentoval s hybností, a je to opravdu ohromný fór. Takže musím hlásit něco dobrých zpráv a něco zpráv špatných.

Dobrá zpráva je, že jsem dosáhl pohyblivosti - to znamená, že po značné námaze se mi podařilo skončit jinde, než kde jsem začal.

Špatná zpráva je, že zřejmě nedokážu příliš ovlivnit směr, kterým se pohybuju.

Budu na tom muset ještě dost pracovat. Zatím jsem dosáhl stadia, ve kterém zničím všechno, k čemu se dostanu, a rodiče jsou už zase mazanejší, takže mě nechávají vždycky spíš uprostřed místnosti než někde na kraji, poblíž polic, příborníku atp.

Takže jestliže mám v domácnosti nadále působit co nejširší brázdou zkázy, jak jsem si předsevzal, mám jeden naprosto urgentní úkol: naučit se pohybovat.

DEN PATNÁCTÝ

Leze mi krkem, když mě někdo pozoruje, jak si zkouším něco nového.

Stalo se to dneska odpoledne. Byl jsem na podlaze v obýváku a znovu jsem si zkoušel nějaký ten pohyb. Zrovna jsem se pokusil zvednout se na ruku a na kolenu, ale ono se to snáze rekne, než udelá.

Pak jsem se oprel o ruce, zvedl jsem se předkem a houpavým kyvem jsem se pokoušel uvést do pohybu zbytek těla.

Jistě změny geografické pozice jsem, pravda, dosáhl, ale směr, kterým jsem se přemísťoval, byl opět naprosto nevypocitatelný.

Vlastně ještě horší než nevypocitatelný, byl to směr přesně opačný, než jsem zamýšlel. Zhlídl jsem totiž na podlaze podnos se sklenicemi, co tam Ona nechala ležet. Chystala se je zrovna uklidit, ale zazvonil telefon. Mel jsem sto chutí k nim dolézt a roztráskat je.

Představte si, jak jsem se rozzuril, když jsem zjistil, že veškerá námaha mě od sklenicek vzdaluje, místo abych se k nim blížil.

A bylo to o to horší, že jsem najednou od dveří zaslechl docela zřetelné zachechtnutí. Otocím hlavu, a co nevidím, jako Ji, jak na mě kouká pootevřenými dveřmi a přímo se mi směje.

Tedy to je ale úroveň!

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska ráno jsem si ležel v postýlce a uvažoval jsem, jestli dělám dobře, když vydávám takové energie na ty pokusy s pohybem. Možná by bylo lepší soustředit se na nějaký jiný rozvojový program - třeba na mluvení.

Mluvení se bude ohromně hodit, to je jasné. Docela se mi zamlouvá představa, že Jim budu moct ŘÍCT, co si myslím o jejich chování, místo abych musel nesouhlas vyjadřovat revem a pohybem střev.

Nejakou tu minutku jsem o tom uvažoval, ale pak jsem to zavrhl. Kdybych opravdu najednou začal mluvit, ztropili by kolem toho PRÍŠERNÝ POVYK!

Vždyt Ona už teď kontroluje každý sebenepatrnější pokrok tím, že si mě porovnává s tím univerzálním, průměrným robátkem v té knize. A udelat něco opravdu radikálně mimo poradi, jako třeba začít mluvit v osmi měsících, tak to budu mít na talíři do konce života.

Byla by přesvědčená, že zplodili génia, a už by to jelo: konzultace s dětskými psychology a pedagogy, se sdruženími rodičů nadaných dětí... a, reknú vám upřímně, myslím, že bych ten zmatek asi těžko zvládal.

Ba ne. Pridrží se radši naprosté obyčejnosti - budu dělat všechno, co rozumná mimina dělají už po celé generace, a budu se rozvíjet tempem, jaké rodiče v průměru očekávají. Není nad klidný život.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Ovládání pohybu se zlepšuje. Za pomoci obou rukou už se teď dokážu tak jako vrtet na zadku a pohybovat se více měne ve směru, jaký zamýšlím. Snadné to není, elegantní už vůbec ne, ale zatím se toho pridrží. Příležitosti k lumpárnám budou velice omezené, dokud se nedokážu pořádně pohybovat.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Tak dneska už se mi dokonce povedlo přesunout se po pokoji tak daleko, že jsem zatáhl za drát od stolní lampy a krachl ji o zem. Stojan se bohužel neprerazil, ale utešoval jsem se představou, že aspon žárovka to má spocítané.

Jako správný blbec jsem zůstal na fleku, hned vedle lampy, takže když přiběhla do pokoje Ona, okamžité viděla, co se stalo. Vysvětlila mi, že jsem ošklivé miminko, postavila lampu na stůl a vyzkoušela vypínač. Je to k vzteku, lampa se rozsvítila.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnes ráno daleko úspěšnější nicivý zásah. Na pohovce v obýváku se vyvalovala kocka a já se pomalu jako cerv sunul ke stolku. Na něm sklenená váza s kytkami.

Když jsem dospěl ke stolu, popadl jsem ho za jednu nohu a začal jím zurive trást.

Chvilí ta operace trvala, ale nakonec se váza centimetrík po centimetríku začala sunout po stole, až konečně sletela.

Ozval se krajně uspokojivý tresk rozbíjeného skla a po koberci se rozlilo jezero vody.

Pak se mi podařilo dostat se v rekordním case na druhou stranu pokoje, a tam jsem rychle popadl chřastítko ve tvaru lízátka. Ona mi ho vnucuje už aspon pet mesíců, a tak jsem si řekl, že teď přišla ta pravá chvíle ho vyzkoušet. Strčil jsem ho do pusy a začal jsem žvýkat.

Nacasoval jsem to jen tak tak. Sotva jsem stacil zaujmout postavení, už tu byla Ona. Když uvidela rozbitou vázu, byla fakt zbesilá, a nerozhodne se koukala z kocky na mě a zase zpátky.

S potešením muže ohlásit, že dospěl k tomu správnému závěru.

Kocka dostala pekne natrískáno, nakonec se Ji vytrhla a vystrelila kocí dírou do další ukrivené postní noci bez vecere. Hihihi.

Devátý mesíc

DEN PÁTÝ

Dneska ráno jsem se rozhodl, že nedělám zdaleka dostatečný povyk kolem oblékání.

Nechápu, jak mi mohlo trvat tak dlouho, než jsem na to přišel. Nakonec, když mě strkají do sedátka v aute, dělám povyk od chvíle, kdy mi vstoupilo do života - a vidíte, právě pro tenhle případ jsem si vyvinul a zdokonalil hvězdčovitou polohu (i ten název jsem vymyslel sám).

Hvězdčovitá poloha, pokud se nebudete zlobit, že odbíhám od tématu, je ve skutečnosti velice jednoduchá - jde jen o to vypnout páter co nejkréčověji a roztáhnout nohy i ruce, takže vytvoří jakýsi maltézský kříž, no a ten se do tech popruhu nedá skoro narvat.

Takže zkrátka a dobře, od téhle chvíle si vyvinu obdobnou vzdorooblékáčskou techniku. Jde jen o to, zajistit, aby se ani jedna koncetina nedostala do toho otvoru v odevu, do kterého se ji ten který rodic pokouší nasmerovat, a když náhodou v důsledku chvilkové nepozornosti některá koncetina přece jen skončí v rukávu nebo v nohavici, co nejrychleji ji zase vytáhnout (nejlépe pak za dostatečného kroucení a obracení, aby se z odevu stala beznadějná motanice).

Tento proces je nutno doprovázet co největšími dávkami rvání, slintání, ublinkávání a škrábání.

Musím říct, že dneska ráno to zafungovalo přímo vzorově. Zatím mě vždycky dokázala obléct do peti minut, dneska jí to trvalo minut dvacet.

A řekl bych, že když tuhle techniku ještě trochu propracuju, mohl bych to co nevidet dotáhnout na dobrou pulhodinku. Nebo možná ještě víc.

Ale musíte být vždycky aspon o krok napřed: když to s tímhle příšerným chováním přeženete a budete to delat moc dlouho, popadne rodice vztek a nasadí násilí, aby vás do toho oblečení narvali.

A když dojde na zkoušku síly, musejí prostě vyhrát. Jsou větší, jsou silnější, a s tím, marná sláva, dohromady nic nezmůžete.

Jedno ale udelat můžete, a to zarídit, aby si mysleli, že vám opravdu ublížili. Když vám narvou poslední koncetinu tam, kam patří, musíte zdvojnásobit intenzitu revu, a zároveň příslušnou koncetinu ochromene svesit. A když se Oni pokusí vám s ní pohnout, nechte ji ochable viset, ale za žádnou cenu nezapomente srdceryvně zarvat, pokaždé když se jí dotknou.

Rodice mají základní nedostatek sebedůvery. Snadno se vyjukají, okamžitě jim hlavou začnou vířit představy, jak vás vezou do nemocnice, jak se na ne doktori budou neveričně dívat a jak se jim do baráku pohnou hordy podezřívavých sociálních pracovníků, aby si vás zanesli do seznamu ohrožených dětí. (Jen si vzpomente, jaký jsem měl úspěch s osmimesíční kontrolou.)

Kdepak, rodice fakt vydesíte do modra jako nic - bez problému.

DEN DESÁTÝ

Dneska se zase objevila Její přítelkyně s miminem - no, víte přece, ti dva, co jsem s nimi byl plavat. Obe matky ještě

porád dojemne touží po tom, abychom se "sprátelili".

Ale musím říct, že od našeho minulého stretu se věci náramně vylepšily. Moje funglnová pohyblivost znamená, že se k tomu noumovi dostanu dost blízko, abych se mohl pokusit urazit mu palici. Dlouho u nás nevydrželi.

Ona strašně ráda označuje všechno patricním názvem, a je ještě mnohem radši, když každý název odpovídá nějakému heslu v tom slavném rejstříku té knihy. No, a moje současná pohybová metoda se zřejmě podle ní nazývá hýždový posun.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska došlo na něco, čeho jsem se desil už delší dobu, a výsledkem byla ztráta svobody. Vytáhla z komory pod schody ohrádku a vsadila mě do ní.

Moh jsem si hlavu urvat, ale nebylo to nic platné.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska ráno jsem byl opět uvezen v ohrádce.

Je nelidské bez soudu uvalit na člověka vazbu v prostoru pouhého metru dvacet na metr dvacet.

Potreboval bych nějaký kontakt na Amnesty International.

DEN CTRNÁCTÝ

Dusledne jsem ignoroval veškeré hracky z umělé hmoty, chřastítka a další brak, který mi moje veznitelka naházela do cely na hraní, a místo toho jsem se soustředil na pocitadlo z kulíček připevněných na stenu ohrádky. Celé dopoledne jsem za ne trhal a rachotil jimi.

Uvolňuji se. Bude to drina a bude to trvat, ale já se nevzdám. Sestavil bych únikové komando, ale asi by to bylo poněkud praštené, když bych byl jediným členem. Treba bych mohl vyzvat k účasti kocku.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Myšlenky na únik z ohrádky odvedeny stranou v důsledku zrodu nové dovednosti.

Najednou jsem objevil, že můžu do věcí strkat prsty. Nebo tedy, abych byl přesnější, že můžu do věcí strkat prst.

Přišlo to jako bleskem. Když mě dneska ráno Ona zvedla z postýlky, vrazil jsem jí prst do oka.

Viděla to poněkud černě, tak jsem jí pro jistotu vrazil prst ještě i do druhého oka, aby to viděla ještě černěji.

DEN SEDMNÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka Jemu.

DEN OSMNÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka kocce. Tím jsem ztratil poslední naději, že bych ji mohl získat, aby se stala členkou únikového komanda.

DEN DEVATENÁCTÝ

Vrazil jsem prst do oka Její matce.

Efekt mnohonásobně vylepšen tím, že se On rozchechtal, když jsem to udelal. Ovzduší mezi Její matkou a Jím ještě mrazivější než obvykle.

DEN DVACÁTÝ

Pokusil jsem se vrazit prst do elektrické zásuvky, ale Ona mě odvedla a jecela přitom na mě nejruznější hruzy.

Zkusím to zas, jen co se ke mně obrátí zády.

DEN DVACÁTÝDRUHÝ

Dneska jsem přivedl nedávno získanou dovednost ve sbírání malických predmetu k daleko vyšší dokonalosti. Odpoledne jsem byl u Ní nahore v pokoji, protože se musela jít převlíct po obzvlášť upatlaném obede. Vtom nekdo zazvonil.

Vystrelila dolu po schodech, protože je rozbitá pracka a Ona si myslela, že by to mohl být opravár.

(Od mého příchodu nabývá každá porucha pracky rozmeru celonárodní katastrofy Rychlost, s jakou špiním vlastní šatstvo i odevy každého, kdo se mi octne na dostrel - mimo jiné proto, že jsem ještě stále virtuózní projektilový zvracec - zajišťuje minimálně čtyři prackové náklady denne. A když pracka nefunguje, stací nekolik hodin a Ona je po krk ve špinavém prádle.)

No, opravár to tedy byl, takže ho hned vedla do koupelny, aby zjistil, co milé práce je, a me ponechala napospas mým vlastním nápadum. V tomto konkrétním prípade spocívaly mé nápady v tom, že jsem se hýždove presunul k Její toaletce. Stála na ní otevřená skrinka se šperky.

Stoupl jsem si nebo spíš jsem se vysoukal o stolicku, na kterou si sedá, když se chce nalícit (tedy pokud jí nekdy - velice zřídka - poskytnu cas, aby se nalícila). Na skrinku se šperky jsem bohužel nedosáhl, ale aspon se mi podarilo popadnout šnurku malých kulatých sklenených korálku.

Sevrel jsem rucku, takže jsem je držel hezky pevne, ale jako by byly necím ukotvené k toaletnímu stolku. Rval jsem za šnurku, ale nebylo to nic platné.

A vtom jsem ztratil rovnováhu. S tím stáním se poslední dobou ohromne vylepšuju, jen s rovnováhou je to ještě pořád slabší, zvlášť když se opírám jen jednou rukou. Tak jsem se tak jako šroubovite obtocil kolem té ruky, co se držela toaletního stolku, a elegantne jsem se sesul a pristál jsem na zadku.

A ta nádhera spocívala v tom, že jsem druhou rukou ještě pořád svíral ty korálky. Šnurka nevydržela nápor mé váhy, rupla a malické sklenené korálky se rozsypaly po koberci.

Tak jsem zacal šmejdit po podlaze, bral jsem je mezi palec a ukazovácek a premítal jsem, co bych si s nimi mohl tak asi pocít. Zkusil jsem házet jimi o zeď. Docela pekne to cinkalo. Dobrá hra.

Hrál jsem ji asi tak pet minut, když vešla Ona. Roztomiloucce jsem se na ni podíval, pravou ruku narvanou hluboko do pusy.

Zajecela: "Ježiš ne! To ne! Vid, že sis je nestrkal do pusinky, že ne?"

Nadále jsem se tváril roztomiloucce. Vytrhla mi ruku z pusy a zjistila, že v ní nic nedržím. Zarval jsem, jednak se mi nezamlouvalo, že me trhá za ruku, jednak jsem chtel ponekud vystupnovat dramatickou atmosféru. Pro divadelní efekty mám odjakživa vysoce vyvinutý smysl.

"Panebože!" padla na kolena a zacala horecne lovit korálky. "Strkal sis je do pusinky?"

Aby se to nepletlo, tak jsem se rozerval ještě hlasiteji, když už byla tak vyplašená.

Celá bez sebe lovila korálky. "Kolik jich bylo? Kolik jich bylo?" úpela.

Zkontrolovala si korálky s délkou šnurky a dospela k závěru, který ji zrejme vydesil ještě víc.

Zvedla me a zacala me bušit do zad. Zdvojnásobil jsem intenzitu revu, a to takovým tím speciál způsobem, abych pekne vydatne zrudnul.

Tiskla me k sobe a letela dolu po schodech zavolat doktora a v nekolika minutkách - aspon mne to tak pripadalo - prisvištela sanitka.

V sanitce jsem najednou prestal rvát a naprosto jsem ztichl. Takového vzrušení, byl jsem z toho najednou celý ospalý.

To je zrejme vyplašilo ještě víc.

No, co vám mám povídat, víte, jak to vypadá ve špitálech. Nejdrív jsme pořád nekde cekali, pak kdekdo zmatene pobíhal a nakonec me tedy zrentgenovali. Trávil jsem cas tím, že jsem chvílemi rval pekne doruda a chvílemi mlcel a klidne ležel. To podle všeho udržovalo rovinu úzkosti v mém okolí na uspokojivé výši.

Rentgenové snímky nevyjevily nic, ale lékařstvo rozhodlo, že si me tam nechají pres noc na pozorování.

DEN DVACÁTÝ TRETÍ

Nebyl jsem si vedom, že by me snad nějaký nemocnicní personál pozoroval. Pokud me vubec nekdo pozoroval, tak to byli On a Ona.

Jestli jsem nekdy snad choval nějaké pochybnosti o tom, zda nad nimi mám dostatecne velkou moc (to jsem pochopitelne nechoval nikdy), býval by mi je rozptýlil výraz na Jejich tvářích v tu noc.

Ráno me naprosto zbežne prohlédl jakýsi doktor (nejevil o me sebemenší zájem) a pak me propustili. Ale Ona po mne pak doma celý den pokukovala, jako by mela strach, že snad najednou zmizím v obláčku dýmu nebo co.

Jednoho krásného dne snad ty sklenené korálky najde. Nastrkal jsem je pod okraj koberce.

DEN PRVNÍ

Dneska ráno mě najednou napadlo, že dnešek představuje zásadní predel v mém životě. Narodil jsem se před více než devíti měsíci. Jinými slovy jsem venku déle než uvnitř. K večeri jsem zvrhl talír hovězího se zeleninkou kocce na hlavu, takže tak úplně bez oslavy tento den zase neuplynul.

DEN TŘETÍ

Dnes jsem byl opět na dobu naprosto nelidskou uvržen do ohrádky. Nadále jsem soustředěně pracoval na pocitadle a přilehlých mřížích. Už to nebude trvat dlouho. Ale nesmím na to ani myslet. Když člověk stráví delší dobu ve vězení, až příliš snadno podlehne krimizcvoknutí.

DEN PÁTÝ

Posledních devět měsíců se rodice v hovoru znovu a znovu vraceli k jednomu tématu, totiž dovolené. Taková dovolená, to bývalo zřejmě vyvrcholení Jejich bezdetných let. Zdá se, že každou chvíli odfrčeli nekam do teplých krajů, třeba do Recka nebo do Španělska, tam se čtrnáct dní povalovali na sluníčku, koupali se a popíjeli, a tyhle rozkošné radovánky prerušovali, jen když se každou chvíli vraceli do nějaké té vily na delší siestu (no, aspon tomu tak říkali). Mne to tedy připadá jako dost dekadentní životní styl, a rozhodne na něj nebudou moct jen tak beze všeho navázat, teď, když mají mě. Musím jim, pravda, přiznat, že se s tím zřejmě smířili, Ona ochotněji než On. "Já myslím, že nemá moc cenu jezdit do ciziny, než malej trochu vyrostě," slyšel jsem Ji říkat. "Až za nějaký ten rok." A na to On vždycky sklicene poznamená: "Jo, jestli na to budeme mít." Zaciná si totiž uveštomovat, že muj příchod nevnesl do Jeho života jen pár tech paprsku slunečního svitu, ale že znamená taky podstatné zvýšení životních nákladů. Ostatně pokud jde o životní náklady, tak jsem sotva začal. Rozhodl jsem se, že zatím ještě nezacnu mluvit, a skoro vůbec se nedívám na televizi. Co teprve, až dokážu zformulovat durazné požadavky na ty spousty velice nákladných předmětů, co se propagují v reklamních poradách v bedně! To budou koukat. A co teprve, až zacnu chodit do školy a až nasadím běžnou metodu: "Mají to všechny ostatní děti, tak proč ne já?" To budou koukat. No, ale abych se vrátil k otázce dovolených... Tedy jak říkám, více měne neochotně se smířili s tím, že letos by to s cizinou bylo slabší, ale ještě pořád pomýšlejí na to "trochu si vydechnout aspon tady doma, na venkove". "Nakonec," zaslechl jsem Ji, jak říká dneska večer, "máme za sebou namáhavý rok. Oběma by nám prospelo, kdybychom si trochu odpocinuli." Pokud jde o mě, garantuju, že delat mužou ledaco, ale že si tedy rozhodne neodpocinou.

DEN SEDMÝ

Trochu postoupili na té odpocinkové frontě s dovolenou. On si v podniku zamluvil pár dní volna na prespříští týden, a Ona natahala domu z cestovní kanceláře furu brožurek o dovolených doma v Británii. Strávili sklicující večer, když se jimi probírali. Skoro všechny druhy krátké dovolené, které by se bývaly zamlouvaly jemu (většinou v nich figurovaly věci jako létání na rogalu, horolezectví a parašutistický výcvik), museli okamžite vyloučit, protože tam neberou děti. Ty, co by se bývaly zamlouvaly Ji (většinou s náročnou kuchyní - je totiž ve vši tichosti tak trochu neuspokojená výberová kucharinka), museli vyloučit z téhož duvodu. Když večer skončil, zadívali se na sebe, znicení do hloubi duše. Jestli nic jiného, tak tahle chvíle je tedy postavila před sklicující pravdu, a to, jak zásadne muj příchod Jejich život zmenil.

DEN OSMÝ

Zásadní krok vpřed. Po nekolika týdnech hýždového posouvání po ohrádce jsem se rozhodl, že zacnu experimentovat s jinou formou lokomoce. Zacal jsem z polohy přízemního lehu na břiše, pak jsem za pomoci operu obouruc pozvedl hlavu a hrud. Poté jsem se pokusil pozvednout břicho ze zeme za pomoci sunu obou kolenou. Prvních nekolik pokusu mi moc nešlo. Lépe receno, zpusobil jsem si jimi jen bolest, jelikož jsem jako hloubkový bombardér neustále dopadal stremhlav na nos.

Ale zkoušel jsem to znovu a znovu, a nakonec jsem byl odmeněn jistým, jakkoli skromným, úspěchem. Pohnul jsem se takových nějakých osm deset centimetrů dopředu. No, a pro dnešek jsem toho zatím nechal. Nechci utíkat, než se naučím chodit - nebo snad chci říct chodit, než se naučím lézt...?

DEN DEVÁTÝ

Nadále trénuju novou techniku pohybu. Potají. Pokaždé, když jsem Ji slyšel, že se blíží, trénink jsem zastavil. Nechci, aby si tentokrát byla vědoma, že se něco nazkušuje. Chci Ji předvést hotové číslo.

DEN DESÁTÝ

Blbec. Dneska ráno jsem připustil, aby se ke mne prikradla. Byla šťastná jak blecha, když to uvidela. "Jú, náš chlapecet už leze?" cvrkala. "Náš chlapecet je velkej a chytlej a pekne už leze, vid'?"

Tak jsem se snažil, abych v ní to prostoduché potešení ještě povzbudil. No, co jiného jsem mohl delat, ne?

Okamžitě běžela zavolat matce, aby se s ní o tu dobrou zvěst podelila. Rozhovor začal na celkem milé note, ale ponekud zksyl. Zřejmě totiž její matka reagovala zhruba tímhle způsobem: "No, tak když už malej leze, tak aby ses pomalu začala soustředit na další krok a zvykala ho na nocníček, ne?"

Z její reakce usuzuju, že privykání na nocník je další bod, v němž se generace neshodují. Výborne, to budu moct využít. Jemu tu velkou novinu netelefonovala. Rozhodla se, že Ho s tím překvapí, až přijde z kanclu.

Vrátil se domu v příšerné náladě. Má moc práce, ta nešťastná dovolená je na spadnutí, a on neví, kam dřív skocit, aby to všechno stihl.

Možná proto na neho můj nejnovější úspěch udělal ponekud méně ohromný dojem.

"Miláčku hádej co je nového?" jásala, sotva vešel do dveří. "Malej leze."

"Ne," zavrcl kysele, "nekomu krkem?"

DEN TRINÁCTÝ

Dneska jsem se trochu zapomněl. Byl jsem zabrán do jiných myšlenek - například do plánu na Velký Únik z Ohrádky a do nesmírných možností, jak vyvolávat chaos a bugar během nadcházející dovolené - a tak jsem Ji dovolil, aby mě podfoukla.

Nebyl jsem dostatečně soustředěn po obědě ani po svacine, a teprv když jsem Ji uslyšel, jak to oznamuje Jemu, jsem si uvedomil, jaké jsem se dopustil chyby.

"Dneska si malej vzal dvakrát láhev místo kojení," hlásila hrde. "Po obědě a po svacine. Vedela jsem, že stací jen pár dní počkat. Takže můžeme oficiálně říct, že ode dneška jsem ho začala odstavovat!"

Musím okamžitě zahájit kruhovou obranu za účelem přechodu do útoku a znovuzískání ztraceného území.

DEN CTRNÁCTÝ

Je čím dál mazanejší. Mou okamžitou reakci na odstavovací ofenzivu zhatila tím, že skoro na celý den zmizela a nechala mě - i s veškerou flaškovou výbavou - v péči Své matky. Takže co jsem měl delat, musel jsem holt po obědě i po večeri sevřít rty kolem toho gumové neznámého cecíku.

A pak, jako by to ještě nestacilo, před spaním, když jsem fakt úplně sípal, abych si pořádně srkl, z Jejích nader nevyšla skoro ani kapka.

"Je mi líto," oznámila samolibe. "To víš, už jsi veliký kluk, odstavuju te, a tak prameny pomalu vysychají."

Cuchám cuchám něco nekalého. Vsadil bych se, že si před kojením odskocila do koupelny a skoro všechen obsah prsu odstříkala do umyvadla.

Vůbec se mi nezamlouvá, když se takhle ohrožuje moje autorita.

DEN PATNÁCTÝ

Vidím, že je velice palicátá. Dneska mi zase po obou hlavních jídlech nabídla láhev, ta vzdor úzkostnému revu, za jaký bych normálně musel dostat nejméně Oskara, rozhodně odmítla se kvůli mně rozeprout.

A přitom je mi jasné - a to je ještě víc k vzteku - , že bez stimulace pravidelného sání se tvorba mléka neustále snižuje. Musím tenhle problém co nejdřív nějak vyřešit.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska večer se On vrátil z práce ještě ponícenejší než normálně. Byl naposledy v práci před tou dlouze očekávanou

dovolenou. Šílene se nadrel, a teď toužil po jediném, totiž dát si porádného panáka vizoura.

Ale Ona pravila nikoli, nejdřív se naloží auto. Za minutku to bude hotové a pak si bude moci dát v klidu jednu dvě skleničky

Nevrle souhlasil. Nevrolosti rozhodně nebylo, když uvidel tu horu vybavení navršenou v pokoji pro hosty.

"Doprcic," uřyl, "vždyt jedeme na týden na dovolenou, neotevíráme si Detský dum."

Takže před Ním hezky každou jednotlivou věc vzala do ruky a vysvětlila Mu přesně, proč to všechno naprosto naléhavě potřebujeme. Všecko to bylo samozřejmě pro mě.

Tak zaprvé prakticky veškeré oblečení, co vlastním. "Mimina ušpiní neuvěřitelné haldy šatstva, a dát to prát v hotelu by přišlo příšerně drahé."

Dále krabice papírových plen, že by se z nich dalo postavit celé město. "Nevíme, jak daleko je z hotelu do nejbližšího obchodu - a představ si, kdyby nám došly!"

Dále pak plenkové vložky, papírové kapesníčky a ručníčky, rovněž pro celé město.

Vaty tolik, že by to ve tmě muselo vypadat nejméně jako stádo ovcí.

Dále kufřík léku na afty, akné, angioneurotický edém, bolení v krku, bradavice, bronchitidu, černý kašel, dermatitidu, dermatomykózu, difterický krup, drápanost, ekzém, folikulitidu, hlísty, choleru, chřipku, impetigo, infekční zánet spojivek, jecné zrnko, kašel, kopřivku, kousnutí hmyzu, krece, kurdeje, lupy, malárii, nachlazení, neprůchodnost strev, odřeniny, omrzliny, opar, otravu rtutí, oznoženiny, pásový opar, plané neštovice, plešatost, pokousání, popáleniny, potníčky, pupínky, proleženiny, prujem, průšnice, psitakózu, rupy, rezné rány, salmonelózu, sennou rýmu, sepsi, spalničky, streptokoky, strupovitost, svrab, šilhavost, škrkavky, tasemnici, ucpání slzovodu, úpal, úplavici, uštknutí, vyrážku v rozkroku, vyrážku z plenek, vyrážku z vedra, zácpu, zánet hltnu, zánet hrtanu, zánet mandlí, zánet spojivek, zánet středního ucha, zápal plic, žloutenku a žlutou zimnici.

Dále pak ještě taška na mimino a podvozek, sportáček, ohrádka na hraní a skládací postýlka.

"No naždar," pravil On hlasem oplývajícím sarkasmem. "A co takhle kuchynský drez, když už jsme v tom?"

"Díky bohu, žeš mi to připomněl!" vyhrkla Ona, jako vždy vuci ironii zcela odolná. "Zapomněla jsem na vaničku!" Auto měli nakonec naložené v půl jedné.

Z Jejich věcí už se tam nevešlo nic.

DEN OSMNÁCTÝ AŽ DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Naše týdenní dovolená byla katastrofa rozměru naprosto nevídaných.

Tedy aspon z Jejich hlediska. Me to celkem bavilo.

No reknete, není to docela sranda zkoumat, jak dlouho musíte rvát v neznámém hotelovém pokoji, než začnou lidi bušit do zdí? Nebo kolikrát musíte zvrhnout nejruznější nádoby v restauraci, než vás požádají, abyste laskavě odešli?

Rodicum se nedostalo klidu, spánku a už vůbec ne příležitosti být spolu a přitom v bdělém stavu.

Taky více méně bez přestání přšelo.

Jo, jeden nový zážitek. V kratické přestávce mezi slejváky mě vzali na pláž.

Pláž to byla ponurá a vetrná, takže se mi moc nelíbila. Zjistil jsem o plážích jednu jedinou zajímavost, že totiž mokřý písek vypadá úplně stejně jako ty špinavé žluté rozecvanhané lektvary, co mi dávají k jídlu.

Takže jsem snedl fury písku. Ani v chuti moc velký rozdíl není. Rovněž jsem využíval nové nabyté lezecké dovednosti, tedy když se ke mě Oni obrátili zády, abych se přiblížil ke kusům chaluh, rozervaným plastickým taškám a psím hovínkům. Jet na dovolenou o měsíc dřív, nedostal jsem se k nicmu.

Takže jsem i toho snedl fury.

Jeden rozhodný úspěch mi tahle dovolená ale přece jen přinesla. Ona musela trávit tolik času tím, že mě utešovala u prsu, že už má zase bohaté a trvalé zásoby mlíčka.

S potešením konstatuju, že už neslyším žádné řeči o odstavování a o návratu do práce na polovíční úvazek.

Jedenáctý měsíc

DEN SEDMÝ

Proč jen jsou oba takoví neduslední? Nejdřív mě povzbuzují, abych něco dělal, a pak najednou přestanou.

Tak například: od prvních pokusů s ležením mě povzbuzují, abych v tom pokračoval, a mají radost, když dělám pokroky. A přitom, pokaždé když se v pedsíni přiblížím ke schodům, tak mě popadnou a táhnou mě pryč.

Ale to je prosím strašně krátkozraké! Zdá se, že jsou celí hr, abych v pozdějším životě všechno umel a zvládal, ale měli by si uvědomit, že z nikoho nebude Renesancní Clovek, když se mu bude bránit v cestě vzhuru!

DEN JEDENÁCTÝ

Tak dlouho jsem triskal hlavou do steny té mé ohrádky, až konečně, dnešního dne, se to vyplatilo.

Už několik týdnů jsem si všiml, že ten kousek s pocítadlem se činí dál tím víc uvolňuje.

Dneska jsem se rozhodl podrobit ho zkoušce v oné nestřežené chvíli, kdy Ona veší venku prádlo. (Obvykle jí to trvá celou večnost, jelikož Ji ještě pořád poskytují nejméně tři pracky denne.)

Po dvaceti minutách soustředěného trkání hlavou do oslabené steny ohrádky jsem zkusil vzít do ruky dva drátky s kulickami a celou svou vahou najednou kecnout na zem.

O lepším výsledku jsem nemohl ani snít. Drátky vyletely z úchyty a kulicky se rozkutálely do všech stran, hlavně uvnitř ohrádky.

Celý zruřovělý z nenadálého úspěchu jsem se okamžitě přitáhl rukama, zvedl a udelal totéž se zbývajícím drátkem.

Výsledek stejný

Natáhl jsem se ke dvěma stojkám, co mezi nimi předtím bylo namontované to pocítadlo. I ty byly nádherně uvolněné.

Užuž jsem se chystal, že na jedné vyzkouším svou plnou váhu, ale pak přece jen zvítězila opatrnost.

Místo toho jsem rozkutálené kulicky sebral a poschovával jsem je, kde to jen šlo. Několik jich krásně vklouzlo do různých hraček z umělé hmoty, některé jsem nastrkal pod koberec a další se mi podarilo naházet pod pohovku na druhou stranu pokoje.

Jen tak tak jsem schoval poslední kulicku a chystal jsem se pustit znovu do stojek, když se Ona vrátila ze zahrádky.

Okamžitě si všimla mezery, kde předtím bývaly kulicky a drátky, a okamžitě nasadila poplachový režim, opět pro změnu vydešená, že jsem je spolykal.

To jsem tedy, pravda, nezamýšlel, ale zase to mělo tu výhodu, že to odvedlo Její pozornost od oslabeného stavu steny v ohrádce.

Melo to však taky nevýhodu, a sice, že Ji to uvrhlo opět do stejné superhysterie jako sklenené korálky před několika měsíci.

Snažil jsem se ukazovat na plastické hračky, koberec a pohovku, aby ty nezvestné dusice našla, ale nebylo to nic platné. Trvala na opakování kompletní nemocniční procedury (viz MĚSÍC DEVÁTÝ - DNY DVACET DVA AŽ DVACET TRI).

Dost mě to zklamalo, protože to znamenalo odklad Velkého Úniku z Ohrádky.

DEN DVANÁCTÝ

Z nemocnice jsem se dostal domů až druhý den k obědu.

A ani pak mi nedala příležitost zabývat se únikovými plány. Delalo Ji to takovou hlavu, že mě celé odpoledne tahala s sebou, aby se přý mohla spolehnout, že jsem "v pořádku".

DEN TRINÁCTÝ

Strávila další den tím, že na mě cituplně hleděla, jako bych se už už chystal inscenovat Úmrtí malé Nelinky a jako by si mě ještě chtěla užít. Měla by člověku taková pozornost asi lichotit, ale já chci jen jedno jediné, aby mě strčila do ohrádky a já se mohl v klidu venovat organizování úniku!

DEN SEDMNÁCTÝ

Dnes jsem byl opět, díky bohu, uvržen do svého vedení, takže jsem mohl konečně uskutečnit ten dávný plán.

Ano, dnešek byl dnem Velkého Úniku z Ohrádky.

Všecko proběhlo jako po másle. Klaplo to naprosto eno neno, jedna básen.

Akce zahájena v deset nula nula, když hlídka na rajonech s prádlem. První fáze přiblížení k podezřelému úseku ohradní zdi; následovalo pevné uchopení stojky obouruč, pak záklon plnou vahou a pokles do sedu.

Nic. Nedal jsem se odradit, a znovu. Tentokrát se dřevo kousíček pohnulo a zavržalo.

Na třetí záber dokonale účinek. Stojka nahore vytržena z prekladu a ulomena, část spadla do ohrádky. Dole ještě stále upevněna, stacilo však několikrát za ni porádně vzít, a už byla venku.

Vyzkoušen otvor, ještě však stále úzký na ducaté mimino s papírovou plenou a v tepláčkách.

Pozornost obrácena na druhou stojku. Pevnější než první, leč uvolněna při šestém pokusu. Rovněž vytažena z dolního rámu.

Zkusil jsem otvor. Tesný, ale podarilo se mi vykroutit se ven.

Svoboda! Joj, ta má sladkou chut, to vám povím! Chvilková nerozhodnost, co teď, když jsem venku, ale ve skutečnosti existoval jen jediný cíl. Prelezl jsem obývacím pokojem a do předsíne. Zamířil jsem ke schodům.

Schody jsem ještě nikdy nedělal, ale nedopustil jsem, aby mě to nějak zpomalilo. Člověk neví, co všechno dokáže, než to zkusí. Takže, ruce na druhý schod, kolena pekne pomalu na první. Ruce posun na třetí schod, kolena na druhý, a tak dále.

Sranda, prosím. Nevím, proč se kolem toho nadelá takového povyku.

Jediná ožehavá chvílka nastala, když jsem se pokusil ohlédnout. Telo jsem opíral o jednu ruku, otocil jsem trup. Pocit značně rozklepaný. Celý jsem se rozkymácel a musel jsem sebou hodit dopředu, abych neslehel.

(Důležitá připomínka: tepláčky nejsou na lezení po schodech ideální. Ponožky taky ne - strašně kloužou. Doporučuju bagancata.)

Naplánoval jsem si vylézt až nahoru. Nevím proč. Asi protože tam ten horejšek je.

Byl jsem už jen pouhé tři schody od vrcholu, když mě najednou zastavil jakot zdola. Poznal jsem Její hlas. Napul jsem se otocil, abych se na ni podíval. Nebezpečně jsem se zakymácel.

Tvár jak křída. Ochromená strachem. Zavřešela: "Nehýbej se! Proboha živého, nehýbej se!"

No, nebyl bych to ani já, kdybych tohle neignoroval a nerozhodl se, předvést tu svou novou horolezeckou nebo lépe slánovací dovednost. Rozhodl jsem se hodit tam zpátečku. Vlastně jsem to se zpáteční cestou nemel ještě vyzkoušené, ale kdy mne, prosím pekne, nedostatek zkušeností v necem zabránil, ha?

Jenže cesta zpátky je mnohem těžší než cesta kupředu. Spustil jsem jednu nohu na schod pod sebou.

Spustil jsem druhou.

Najednou jsem pocítil silný tah zemské tíže. Pokusil jsem se chytit horního schodu rukama. Nebylo za co.

Sjížděl jsem dolů a brichem jsem drncal o kraje schodu. Slánování bez lana.

Chytla mě v puli cesty.

Vzlykala, slzy se jí hruly po tvářích. Tiskla mě k sobě. Neustále opakovala: "Jak jsi to udelal? Jak jsi to udelal?"

(Pozn.: Když hysterčí, neformuluje otázky s 'vid?' na konci.)

Poskytnout jí odpovědi, jaké chtěla slyšet? Ani náhodou. Jen opakovat jméno a hodnotu, a dost.

Ale i tak, vykonán pekný kus práce. Úkol splněn, řekl bych.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dneska ráno se mnou zkusila zase něco jiného. Měla strašně napilno, protože si z nějakého záhadného důvodu vzpomněla, že by jí mohl projít bláznivý nápad, a to uspořádat u nás doma takový příjemný a civilizovaný večírek (scestné nadeje - pochopitelně odsouzené k nezdaru). V důsledku toho hodlala strávit celé dopoledne špikováním všeho, co v kuchyni a ve špajzu najde, cesnekem.

A nechtěla, abych jí přitom stál v cestě.

Strčila mě do ohrádky (po mém slavném úteku ji dali definitivně spravit a zesílit nýty speciálního ochranného režimu - teď už bych se z ní dostal, jedine kdybych se podhrabal kobercem) a naházela mi tam tradiční hromadu plastických chraštítek, kachnic, telefonu, kladívek, autíček a dalších předmětů, teď už tak znetvorených, že není možno je identifikovat - abych měl čím mlátit, co žvýkat a po čem blít.

No, teď už by si ale opravdu mohla uvědomit, že tahle sbírečka dokáže udržet mou pozornost asi tak na 0,000000001 vteriny. Ani jsem se nenamáhal vůbec vzít něco z toho do ruky, a hned jsem najel na rvaní.

Když na to opravdu šlápnu, nevydrží dlouho. Tentokrát stačila tak ještě opásat se zásterou a ríznout do jednoho stroužku cesneku, než ji prepadla ta strašlivá myšlenka - ŽE BY MI OPRAVDU MOHLO NECO BÝT.

(Tohle je mimochodem velice užitečná rada při veškerém jednání s rodiči. Když si začnou myslet, že prostě jenom vyvádíte a děláte povyk pro nic za nic, doporučuju najednou vreštění změnit. To znamená na několik vterin zmlknout a pak vydat mocný ryk. Nikdy to nezklame, a průměrný rodič už se žene k vám.)

A když se nad náhlou změnou revu začnou tvářit blazeovane, není prostě nad staré dobré sebepoškození.

Není to tak těžké, jak by se snad mohlo zdát. Docela uspokojivou ránu si můžete privodit, když zakopnete, spadnete z výšky nebo nějakou výhodnou částí anatomie do něčeho pořádně vrazíte. Praxe vás naučí, jak s minimem bolesti dosáhnout maximálního vizuálního účinku.

Rána způsobená sebepoškozením by samozřejmě vůbec neměla bolet, ale vy pochopitelně musíte rvát, jako by vám rvali všechny nehty z prstu.

Málokterý rodič, když to konečně vzdá a zjistí, že z vás cáká krev, dokáže nepodlehnout, nevzít vás do náruče a nebrumlat: "Jeje, ty chudinko naše malinká! Ty sis opravdu ublížil! Jsem já to ale ošklivá maminka/ošklivý tatínek!"

Tohle si nikdy neodpustím!"

No, a ta nádhra je, že je to pravda. Nesou si tu svou vinu až do hrobu.

Ale abych se vrátil k hlavnímu proudu, dneska ráno zkusila novou metodu, jak mě udržet v klidu. Pustila televizi. "Ták," vrkala. "Beží takový hezký prográmk pro malé detičky. Klášný zvířátka a hudba a barvicky. To se ti bude líbit, vid'?"

No, možnost jsem tomu dal. Koukal jsem na to po celou minutu, než jsem dospěl k závěru, že je to ještě větší nuda než ta tradiční hromada plastických chraštítek, kachnic, telefonu, kladívek, autíček a dalších předmětů teď už tak znetvorených, že není možno je identifikovat.

Jestli si představuje, že mě bude moct udržet v klidu tím, že mě prdne na celý den před televizor, tak žije ve světe cizí fantazie.

Při jednání se mnou nejsou žádná snadná východiska, a čím dříve se s tím smírí, tím líp.

Dvanáctý mesíc

DEN DRUHÝ

Dnes ráno se dostavila Její matka a přinesla mi dárek. "Je to trochu předčasný dárek k Vánocům nebo k narozeninám," hlásila.

Rozbalil jsem to. Moji rodiče se domnívají, že to je obzvláště chytrý kousek, ale podle mě na tom vůbec nic není. S dárkem zacházím jako s jakýmkoli jiným předmětem, který mi někdo podá - popadnu ho a servu z toho všechno, co se od předmětu dá oddělit. V případě dárku to obvykle bývá balicí papír. A jakmile odstraním ten, hned prozkoumám, jestli by se od toho nedalo oddělit ještě něco.

Od toho, co jsem dostal dneska ráno, už se nedalo oddělit nic. Byl to solidní a nezvratně tvarovaný předmět z umělé hmoty. Nocník.

Podívala se na něj ponekud naštvane. "Na to je ještě brzy. Už jsem ti to říkala - dojde na to, až bude čas, a rozhodne ne dřív."

"Nikdy není moc brzy," oponovala Její mamá. "Je to jen otázka kázne. Stejně jako odstavování."

"Odstavování do toho, prosím te, netahej."

"Nezlob se, devenko, ale musím ti to říct. Kdybys bývala vytrvala, když jsi ho začala odstavovat tehdy před -"

"Mami, nemluvíme o odstavování. Mluvíme o nocníku."

"Tak dobře, devenko. Já jsem jen chtěla říct, že když se dítě začne navykat na existenci nocníku dost brzy, tak mu to pak přijde mnohem přirozenější."

"Neprijde," na to Ona.

"Ale přijde," na to Její matka. "Všechny moje děti už byly bez plenek, když jim bylo čtrnáct měsíců."

"Jo, a jen se podívej, jaké neurotiky jsi z nás nadelala," utrhla se na ni Ona.

Už se mi jasne rýsuje, že podobně jako jídlo, i navykání na nocník bude dokonalý nástroj na citové vydírání.

DEN DVANÁCTÝ

Ještě jsem nedospel ke konečnému rozhodnutí ve věci prvního slova.

Dneska ráno, když mě oblíkala, jsem už omylem jedno málem vypustil.

"Ježišmarjá," říkala, "ty jsi ale takový převít! Ty jsi tak... tak... já opravdu nevím co..."

No, a tady jsem málem řekl: "Difícilní."

Možná je dobře, že jsem si to nechal pro sebe.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska nové vzrušo - papírové retezky.

Bliží se totiž Vánoce, a Ona z toho zřejmě hodlá udelat opravdu mimorádně velký tyjátr. Nevím, jestli to dělá pokaždé, nebo jestli to má být na mou počest.

Takže rozvešovala ty papírové retezky a v jednom kuse brebentila: "No, to jsou krásné papírové retízky, vid? Ty jsou hezoucté, vid? Ty se ti líbí, vid?"

No, odpověď je, ano, líbí. Jenže - nemusím jistě zdurazňovat - ne na koukání.

Moje příležitost přišla jako obvykle, když zazvonil telefon. Jakmile vyběhla ze dveří, přelezl jsem k retezku, který předtím zrovna vešela, a začal jsem ho systematicky drát na cucky.

V této bohulibé činnosti jsem získal neočekávaného spojence. Připojila se ke mně kocka a začala retez cupovat na konfety. Vůbec poprvé jsme tak něco dělali spolu, já a kocka. Možná by se mezi námi přece jen mohly vyvinout přátelské vztahy.

Ale nejspíš přece jen asi ne. Jsem totiž mazanejší než kocka, a sotva jsem uslyšel, že Ona dotelefonovala a zavesila, už jsem honem po zadku metelil na druhou stranu pokoje, odkud jsem na to ubohé zvířátko pohlížel odmítavě kritickým zrakem. Pristižena při cinu!

Dostala vztekle naplácáno, a jak má ve zvyku, vypálila kocí dírou.

Bude asi nějaký čas trvat, než se ty přátelské vztahy rozvinou.

DEN OSMNÁCTÝ

Nedají pokoj, pořád melou něco o tom prvním slovu. "Já už se tak těším, až uslyším, jak malej promluví," zaslechl jsem Ji, jak Mu ponekud rozkořane sděluje dneska večer.

"No, já nevím," vtipne na to On, "treba nám to nepujde zrovna moc pod nos."

Jo, v žertu lidi občas pronesou něco hluboce pravdivého. Ale já bych zase nebyl takový krutas. No ne?

Ovšem ne že by me to nesvádelo.

"Ale že by to byla krása," pokračovala Ona, "kdyby to první slovo přišlo jako dárek k Vánocum..."

Nekdy me ten Její naivní optimismus tedy fakt dojíhá. I když, na druhé straně, proč ne? Já přece nejsem v podstatě mstivý, a jestli Jim to poskytne něco neškodné radosti, proč bych jim to potešení neměl doprát a to první slovo neproneš zrovna na Vánoce.

Mohl bych třeba prohodit: "Veselé Vánoce!" To by se v ten čas rozhodně hodilo.

Anebo bych mohl napodobit Dickensova malického Timicka a vybalit na ne jeho slavnou prupovídku: "A Buh at požehná nám všem." I když to by možná byl trochu trapas.

Z techto úvah me vytrhl On. Povídá: "No, to by bylo ohromné. Na Boží Hod. Až tady budou tvoji i moji rodiče..."

A to se podívejme. Takže ono to nemá být jen pro ne. Chtejí se se mnou vytahovat.

DEN DVACÁTÝ

Já vím přesně, na co hrajou s touhle akcí "první slovo".

Vedí, že na Boží Hod budou tady v malém domku mít dve soupravy rodicu najednou a že tu bude neuveritelné společenské dusno. Copak se nikdy nepoucí? Ty příšerné krtiny by jim bývaly měly vtlouct do hlavy základní poučku plánovaného rodicovství: SOUPERÍ PRARODICE SEPAROVAT

Patrně nejspíš doufají, že dodám první slovo nebo předvedu nějaký jiný nový kousek, a tak obstarám potřebnou zábavnou vložku. Chtejí to prehrát na mě, no.

Jen si snete, rodicové, jen si klidně snete.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Já tedy fakt nevím, co to dneska večer vyváděli.

Hezky pomalu si v klidu usínám, když vtrhnou dovnitř ke mně, motají se a chichotají (asi menší foršus na tu pravou vánoční náladu) a uvážou mi na postýlku prázdnou puncochu. Za chvíli přišli zas a místo ní tam dali plnou. Co to má být?

Prosím, já jsem docela ochoten pristoupit na tuhle šaškárnu s vánočním překvapením, když jim to udelá radost, ale až za pár let. Budu psát dopisy a budu je strkat do komína, budu si na postel vešet prázdnou puncochu, nechám venku biskupský chlebiček, skleničku whisky a nějaké ty bramburky pro soba, a budu projevovat náležité překvapení, že na Boží Hod ráno mám puncochu plnou. Ale vždyť mi není ještě ani rok! Proč si probíhá živého představují, že dokážu ocenit tuhle poněkud komplikovanou záležitost s legendárním dobrodejem, který jako sestupuje komínem a lidumilně plní hodným detickám puncochy?

Leccos u svých drahých rodicu prostě do smrti nepochopím.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Boží Hod vánoční - jako by mi dovolili, abych na to zapomněl! Vzbudil jsem se dřív než Oni a podíval jsem se na druhý konec postýlky Překvapení nad překvapení - visela tam puncocha.

Na chvíli jsem uvažoval, že bych na ni mohl spadnout a obsah z ní vyrvat. Ale pak jsem si řekl - co Jim to budu usnadňovat. Jen ať mi pěkně předvedou, co s tím mám udelat.

Pak mě rodiče hezky dle očekávání vzali k sobě do postele a pomohli mi puncochu otevřít. Já jsem hezky dle očekávání serval papír ze všech dárků, a oni přitom vrkali nadšením, jak se dárek po dárku objevoval na světle božím. Ve tvářích se jim zračilo nevinné potešení, bylo na tom cosi až dojemně milého.

"No ne, to je ale klása, vid?" volali jeden přes druhého. "To je nádhela, takové Vánoce, vid?"

Mel jsem velké cukání využít téhle chvíle, abych pronesl své první slovo. Ale mám takový dojem, že "Humbuk" by asi býval nevyvolal zrovna největší nadšení.

Dopoledne se vleklo, jedno vánoční veselí po druhém. Nacpali mě, speciálně při této příležitosti, do slušivého slavnostního hábitu, a vzdor mým usilovným snahám se jim podarilo udržet ho neposkvrněný cákanci rozcvanhaného papundeklu.

V poledne dorazili Jeho rodiče a hned dostali po sklenicce.

O pět minut později dorazili Její rodiče a hned dostali po sklenicce.

Všichni si připili.

"No, to je ale milé," Její rodiče hlaholili na adresu Jeho rodicu. "To jsme rádi, že vás konečně jednou vidíme."

"A my jsme rádi, že vidíme vás," hlaholili Jeho rodiče na adresu Jejích rodicu. "Škoda, že se to nestává častěji."

"Budeme se v budoucnu muset postarat, abychom to napravili," hlaholili Jeho rodiče na adresu Jejích rodicu.

"To tedy určitě budeme," hlaholili Její rodiče na adresu Jeho rodicu. Nastalo dlouhé ticho. Uvažoval jsem, jestli ho nemám přerušit svým prvním slovem a zarvat: "Pokrytci!"

Konečně došlo na slavnostní vánoční oběd. I ten se poněkud vlekl. V každém smyslu.

Speciálně pro tuto příležitost mi Ona rozmixovala kus krocana a pár ružickových kapusticek, že aby prý "malej měl to, co my."

Musím bohužel konstatovat, že po jednom soustu jsem to musel zavrhnout. Do vzhledu a do konzistence se trefila, ale to bylo vše: chut to porádnou nemelo.

Tak jsem dostal sklenickou jater s mrkvickou. No, a to teda konečně melo chut jako rozčvanhaný papundekl.

Když se všichni nacpali, usadili jsme se u stromku za účelem distribuce dalších dárečků.

Nejmín polovina z té hromady zboží pod stromkem byla pro mě. Jeden dáreček po druhém mi podávali, já z neho vždycky strhl papír a předstíral jsem, že mě obal zajímá daleko víc než obsah.

(Jen abych vyhověl, protože rodiče neustále opakovali, že to dělám pokaždé, a měl jsem dojem, že jim to připadá vtipné.)

Ona Mu k vánocům dala biliárové tágo. On jí jakýsi kus spodního prádla, ale ona se styděla a odmítala ho před soustředěním rodičů vytáhnout z krabice.

Chtěla zakrýt rozpaky, a proto se obrátila na mě. "No tak, a teď se pekne podíváme, co nám přinesl dedeček s babickou, vid?" A přistrcila ke mně velikánský balík.

Nasadil jsem obvyklou proceduru s rvaním papíru a odhalil jsem velký červený vozík plný malých cihlicek.

Pochopitelně jsem ho ignoroval a venoval jsem se servanému papíru.

Uslyšel jsem lehké odkašlávání, nacež pronesl On: "No tak, a teď se pekne podíváme, co nám přinesl dedeček s babickou, vid?" A přistrcil ke mně další velikánský balík.

Musím vám to říkat? Strhal jsem balicí papír a odhalil jsem přesně týž vozík. Dokonce i červený byl.

Následovaly salvy neupřímného smíchu a oboustranného ujišťování, že jim to "ale vůbec nevadí", ale bylo jasné, že vadí. A jak. Hladina družného veselí v pokoji poklesla ještě výrazněji.

Nevím, co se tak rozčilovali. Tím, že by snad souperili o můj zájem, to být nemohlo, protože já jsem byl jako obvykle spravedlivý a oba dárky jsem ignoroval naprosto rovnocenně.

Nakonec nebyl můj celodenní záťah tak zlý. Kromě již zmíněných dvou vozíků jsem nyní pyšným majitelem tří poštovních schránček, sedmi tahacích zařízení vyluzujících zvuky (ruzné), peti hracíček do koupele (výberových), dvou xylofonu a píšťalky... navíc ke všem ostatním poštovním schránčkám, tahacím zařízením, hracíčkám do koupele atd. atd., které už vlastním a s kterými si nikdy nehraju.

Mezitím dospělí rozbalovali svoje dárky. Sotva byl dáreček vybalen, už obdarovaný(á) neupřímně jecel(a): "Jeje, zrovna tohle potřebuju!" jakož i "Děkuju mockrát!", a pokaždé když jsem serval papír z nějakého mého dárečku, zeptala se Ona: "Tak copak rekneš, co? Tak copak rekneš, co?"

Nebýt toho zoufalého tónu v Jejím hlase, býval bych to neudělal, ale to vecné napovídání prozrazovalo, jak mucive touží, abych už vyrukoval s tím prvním slovem, jedinou to nadějí, že se ten den ještě podaří zachránit.

A tak jsem se nad ní smíloval. Když jsem stahoval papír z další plastické boule, naléhala úplně posedle: "Tak copak rekneš, co?"

Videl jsem Jeho, jak se na druhém konci pokoje pokouší za pomoci toho dárku od Ní trefit koulí do květináče, chtěvše jsem na Neho začal máchat rukama a pronesl jsem úplně jasné: "Kuje..." a mín jasné jsem dodal "cnít".

"Slyšíte," zajecela Ona, oči navrch hlavy. "Malej rek první slovo!"

"Co říká malej, co říká malej?" halasil On a shromážděné příbuzenstvo.

Vítězoslavně se usmála. "Děkuju!"

Opravit jsem Ji: "Kuje..."

"No prosím!" volala. "Rek to zas!"

Kapituluju. Kdybych býval chtěl říct "Děkuju", tak jsem to rek, ne?

'Panebože,' zoufal jsem si potichu, když kolem mě všichni šileli, jaké jsem chytré a zdvorilé miminko, 'proc jsem se nemohl narodit rodičům aspon s minimální dávkou inteligence?'

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Navykla si něco, co mě dohání k zurivosti. Pokaždé, když mi něco dá, zeptá se: "A co rekneš?"

Mel jsem vedet, že k tomu dojde. No dobře, už to neudělám. Po tom, jak mě poslední nepochopili, si dám pozor, abych hned tak zase nereklo slovo "Kuje cnít."

DEN TRICÁTÝ

Sláva, sláva! Dneska se mi splnilo dávné přání.

Nasadil jsem nejnovější pohybové a koordinací dovednosti a konečně se mi podařilo vztýčit se v postýlce a rafnout TEN PODELANÝ NESMYSL!

Popadl jsem toho dolního hunatého krokodýlka a pověsil jsem se na něj celou vahou. Provázek se okamžitě přetrhl a celá ta nádhra se mi zřítila na hlavu.

Ocucal a ožvykal jsem co nejvíce těch malických bestíí a s radostí jsem konstatoval, že nejsou zrovna moc robustní. Ale stejně je to nádhra, co všechno člověk zvládne, když má zuby. Mám takový dojem, že ani v nejmenším nehrozí nebezpečí, že by se snad pokusili znovu sestavit tu oslintanou hromadu rozcupovaného textilu a zohýbané umělé hmoty, co zachránili z hlubin mé postýlky.

DEN TRICÁTÝ PRVNÍ

Koncím svůj první rok: vhodná příležitost zhodnotit pokroky dosažené za minulých dvanáct měsíců.

No, tak dohromady to celkem jde. Snadné to vždycky nebylo. Sem tam se vyskytl i nějaký ten zákonitý neúspěch, leckterá poučení se prosazovala pomaleji než jiná, některé základní dovednosti bude nutno prosazovat a upevňovat. Rovněž se pochopitelně vyskytly i jisté problémy s chováním - podrážděné vztekání, když se něco rádne nepovedlo hned napoprvé, něco nevrlych reakcí na nevyhnutelné disciplinární požadavky vyvolávané každou situací, v níž lidé musejí žít společně, jistá opožděnost v rozvoji společenské etikety, a přece jen příliš mnoho dokladu prostého staromódního sobectví.

Rovněž na odstavovací frontě nebylo dosaženo takového pokroku, v jaký jisté vlivné kruhy zřejmě doufaly.

Lec v duchu blížícího se Nového roku, budme velkomyslní. Zapomenme na obtíže, drobné spory a nemístná mocenská soupeření. Soustředme se na drobné konkrétní úspěchy, jichž bylo za posledních dvanáct měsíců dosaženo.

Ne, celkem vzato se moji rodičové nevyvíjejí zrovna nejhůř.